

50 - 25 - 51

249

~~2352~~

SISUPALA CHARITAM

BY

A. KUMARASWAMI PILLAI

Handwritten text in Tamil script, possibly a library or collection name.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்
இல. 1-57 ஆம் ஒழுங்கை,
கொழும்பு 6

MADRAS:

C. COOMARASAWMY NAIDU & SONS

1921

த.ய
2193

சி சு பாலசரிதம்

ரூப
2193

கொழும்புத் தமிழர் கங்கம்
இல. 7-57 ஆம் தொகுதி
இ.ச. நேரம்பு 8

யாழ்ப்பாணத்துக் கல்லூரி

அ. குமரகவாமிப் பிள்ளை

எழுதியது

M. Ratnakalasuriyer

சென்னை:

ஸி. குமரகவாமி நாயுடு ஸன்ஸ்

1921

[சரிதம்]

[விலை அனு 8]

விஷயாவலி

PRINTED AT
THE AURORA PRESS
MADRAS, E.

உபநியாசம் ...	1	எதிர் கொள்ளுகை ...	29
நாரதர் வருகை ...	3	இந்திரப்பிரத்த மெய்துகை	30
கண்ணபிரான் வார்த்தை	5	அரசிருக்கை மண்டபம்	
நாரதர் வார்த்தை ...	5	புகுகை ...	31
தெரிந்து செய்தல் ...	6	உபசாரங் கூறுகை ...	33
கண்ணபிரான் கருத்து	8	உத்தரங் கூறுகை ...	34
பலராமர் கருத்து ...	9	யாகஞ் செய்கை ...	35
உத்தவர கருத்து ...	13	யாசகர்க் கீகை ...	37
யாகத்துக் கெழுகை ...	20	அக்கிர பூசை ...	38
இரைவதக மலைக்காட்சி	22	கண்ண பரத்துவம் ...	38
சேனைகளின் செய்கை	24	சிசுபாலன் நிந்திக்கை	41
பருவக் காட்சி ...	26	சாத்தகி வார்த்தை ...	49
பொழில் புனல் வீளை		தூதுவன் வார்த்தை ...	52
யாடுகை ...	27	கோபம் மூளுகை ...	55
மரலையும் காலையும் வருகை	27	போர் புரிகை ...	56
வழியிற் செல்லுகை ...	28	அருஞ்சொற் பொருள்	59

சோதனை பத்திரம்

உபநியாசம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
12	14	இரேவதக	இரைவதக
34	23	தலையமைந்த	தலைமை யமைந்த
41	1	நிந்திகை	நிந்திக்கை
43	27	தெவிரிக்கின்றது	தெரிவிக்கின்றது
50	7	ங்குவர்	ங்குவர்
51	26	தூண்—	தூண்ட
52	3	வெல்லம்	வெல்லச்
54	29	வந்தவன்	வந்தவன்.
55	5	படுகின்றன	படுகின்ற
58	7	திருக்காத்	திருக்காத்
59	31	அவமதித்தல்	அவமதித்தல் —
59	31	இராயட	இராய —
60	30	பிரன்	பிரன்
61	26	காகு	கோகு

சிசுபால சரிதம் என்பது சிசுபாலன் என்பவனுடைய சரித்திரம் எனப் பொருள் படும். சிசுபாலனாவான் சேதி என்னுந் தேசத்தைப் பாதுகாவல் செய்த அரசர்களுள் ஒருவன். சரிதம்—சரித்திரம். இச்சரிதம் வடமொழியிலே “சிசுபாலவதம்” என்னும் காவியத்திலும் மகாபாரதம், பாகவதம் முதலிய இதிகாச புராணங்களிலும், தென்மொழியிலே வில்லிபுத்தூர் பாரதம் முதலியவைகளிலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. வடமொழிச் சிசுபாலவதம் இச்சரித்திரத்தையே விரித்துரைக்கின்றது. வதம்—வதைத்தல். இதற்கு மாகம் என்ற மற்றொரு நாமமும் உண்டு. மாகம் என்பது மாகர் என்பவரால் செய்யப்பட்ட காரணம் பற்றி வந்த பெயர். மாகராவார் தந்தகர் என்னும் வசியருடைய புத்திரர் என்றும், போசராசன் சபையிலிருந்த புலவர்களுள் ஒருவர் என்றும் அறிஞர் கூறுவர்.

இந்தச் சிசுபாலவதத்தை வடமொழிக் காவியங்களினே மகத்துவம் வாய்ந்தது என்றும், பொருளழகு, சொல்லழகு, புணர்ச்சி யழகு என்னும் மூள்கையழகும் ஒருங்கு மேவிய பெருங்காவியம் என்றும் அறிந்தோர் சொல்லுவர். இக்காவியத்திலே பெருங்காவிய விலக்கணமாகிய அறம், பொருள் முதலியவைகளும், மலை, கடல் நாடு முதலியவற்றின் வருணனைகளும், பொழில் விளையாட்டு, புனல் விளையாட்டு முதலியவைகளும், மந்திரம், தூது முதலியவைகளும் அலங்காரங்களோடும் அமை

த்து விரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அலங்காரங்களுள்ளே உவமை, உருவகம், நிதர்சனம் முதலிய பொருளலங்காரங்களும், சக்கரபந்தம், கூடசதுர்த்தம் முதலிய சித்திர கவிகளும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. உவமையிலே பெளத்தமத விடயம், மாயாவாதமத விடயம், வாகட விடயம் முதலிய பலவித விடயங்களும், இதிகாச புராண கதைகளும், பிறவும் அமைத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இவைகளை யெல்லாம் இந்நூல் படிப்பவர் இனிதறிவர். இன்னுஞ், செய்யுள் காரியங்களை நல்லோருடன் சேர்ந்தெண்ணிச் செய்யும் முறையையும் அறிவர்; நல்லோரையுந் தீயோரையுந் குணங்களால் அறிந்து தீயோரை வெறுத்து நல்லோரைக் கொள்ளும் முறையையும் அறிவர்; தக்கோரை மதித்தல், சத்தியம்பேசல், தருக்கின்மை, வறியார்க்கிதல் முதலியவற்றால் வரும் சுகங்களையும் அறிவர்; பொறாமை, நிரதை, தற்புகழ்ச்சி முதலியவற்றால் வருந் துயர்களையும் அறிவர்.

இது தமிழ் மொழி நடைக் கேற்பச் சில விடயங்கள் விலக்கியும் கூட்டியும் மாற்றியும் எழுதப்பட்டது. சில விடயங்கள் பாரதத்திலிருந்து படியெடுத்து எழுதப்பட்டுள்ளன. இது தக்க தமிழ்ப் பண்டிதர்களாகிய ஸ்ரீமான் த. கைலாசப் பிள்ளை, ஸ்ரீமான் தி. த. கணகசந்தரம் பிள்ளை என்னும் இருவராலும் பரிசீலனை செய்து சில திருத்தங்களுள் செய்யப்பட்டது. இன்னும் இதற்குச் செய்யற் பாலனவாகத் தோன்றுந் திருத்தங்களை அறிவித்தல் அறிஞர் கடன். இங்கே தோன்றும் அருஞ் சொற்கள் சிலவற்றின் பொருள்கள் பின்னே எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சிகுபால சரிதம்

நாரதர் வருகை

உலககாரணராகிய நாராயணமூர்த்தி முன்னொருகாலத்திலே பூவுலகத்திலே பரதகண்டத்திலே வடமதுரை யிலே யதுகுலத்திலகன் வசுதேவன் என்பவனுக்குந் தேவகி என்பவளுக்கும் புத்திரராய்ப் பிறந்து, கிருஷ்ணர் என்னும் பெயரும் பெற்றுப், பற்பலவாகிய அற்புதச் செயல்களைச் செய்தும், விற்பனமான வினாயடல்களைச் செய்தும், வீரச்செயல்களைச் செய்தும், தீரச்செயல்களைச் செய்தும், தீயோர்களைச் செறுத்து நீத்தும், நல்லோர்களை மதித்துக் காத்தும் ஒப்புயர்வற்ற உத்தம புருராய்த் துவாரகை என்னுந் திருநகரியிலே அரசுவீற்றிருந்தார். அவருக்குக் கண்ணபிரான், வாசுதேவன் முதலிய பெயர்களும் உண்டு.

அந்த நாராயணமூர்த்தியாலே இராமாவதாரத்திற் கொல்லப்பட்ட இராவணன் என்னும் இராக்கதனும் வசுதேவன் தங்கையாகிய சாத்துவதி என்னும் நங்கைக்கும் தமகோஷன் என்பவனுக்கும் புத்திர சிகுபாலன் என்னும் பெயரும் பெற்றுத், தூய்மிக் குப், பலர்க்குந் தீங்கு புரிந்து, சேதி என்னுந் தேசத்துக்கு அரசனுமாய், மாகிஷ்மதி என்னும் நகரியிலே அரசுவீற்றிருந்தான். அவனுக்குத் தாமகோஷன், சைத்தியன் முதலிய பெயர்களும் உண்டு.

இவர் இருவரும் இவ்வாறு வீற்றிருக்கும் நாள்களில் ஒருநாள், அங்கங்கே நிகழ்ந் காரியங்களை அங்கங்கே

போய் அறிந்து வந்து அவரவர்க்குத் தெரிவிக்கும் இயல்புடைய தேவமுனிவராகிய நாரதமுனிவர் தேவுலகுக்குச் சென்றார். அந்த நாரதமுனிவரை இந்திரன் நோக்கி, எதிர் கொண்டழைத்துச் சென்று, இன்சொல் முதலியவற்றால் இனிதுபசரித்து, ஆசனத்திலிருத்திப் பலவித காரியங்களும் பேசியபின், சிசுபாலன் புரியுந் தீங்குகளைபுந் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லி; “இச் சிசுபாலனை எப்படியும் கொல்லுவிக்கவேண்டும். இவனைக் கொல்லற்கு வல்லவாயாவர்” என எண்ணும் போதெல்லாம் கண்ணபிரான் என்னும் நாமமே மனத்திலும் வாயிலும் வருகின்றது. சுவாய், நீர் இப்பொழுது பூவுலகிற் போய்த், துவாரகாபுரியிலே வீற்றிருக்கும் கண்ணபிரானைக் கண்டு, சிசுபாலன் புரியுந் தீங்குகளைச் சொல்லிச், சிசுபாலனைக் கொல்லும் படி கேட்கின்றேன் என்பதையும் அவர்க்குச் சொல்லி வருதல் வேண்டும்” என்று வணங்கிக் கேட்டான். நாரதமுனிவரும் நன்று என்று உடன்பட்டு, விடையும் பெற்றுத், தேவுலகினின்றும் பூவுலகை நோக்கித் துவாரகாபுரிக்கு நேரே இறங்கி வந்தார்.

இறங்கி வருகின்ற நாரதமுனிவருடைய திருமேனியின் செவ்வொளியே பூமிக்கு முதலிற் புலப்பட்டது. அவ்வொளியைக் கண்டார் யாவரும் “ஒளியுருவமான பொருள் ஒன்று மேலே நின்று கீழே வருகின்றது. யாவதென்று தெரியவில்லை. சூரியனுடைய ஒளியோ? அக்கினியுடைய ஒளியோ? சூரியனுடைய ஒளியாயின் குறுக்கே சரிந்து செல்லும்; அக்கினியுடைய ஒளியாயின் மேலே நிமிர்ந்து செல்லும். இந்த ஒளியோ எந்தப்பக்கத்திலும் பரந்து பாய்கின்றது. ஆதலால் இவையிரண்டுமன்று. யாதோ வேறொன்று. அற்புதம்! அற்புதம்!” என்று சிந்தித்துத் திகைக்கும்போது கண்ணபிரானும்

அதனைக் கண்டு பலவகையாக எண்ணினார். முதலிலே யாதோ ஒளியின் திரட்சி ஒன்றென்றும், பின்னர் உருவடைய பொருள் ஒன்றென்றும், அதன்பின் ஒரு புருடன் என்றும் படிப்படியே வரவர எண்ணி, வந்துகிட்டியவுடனே நாரதமுனிவர் என்று நேரே கண்டார். கண்டவுடனே, கதுமனை எழுந்துவணங்கி, இன்சொல்லங்கூறி, உள்ளேகொண்டுபோய், அருக்கியம் முதலியன கொடுத்து, இருக்கையில் இருத்தி, மனம் வாக்குக் காயங்களால் வழிபாடு செய்தார். நாரதமுனிவருந் தீர்த்தநீர் தெளித்து, வாழ்த்துரையுங்கூறி, இருக்கும்படி கட்டளையிடக், கண்ணபிரானும் இருந்து நாரதமுனிவரை நோக்கிச் சொல்லுவார்.—

கண்ணபிரான் வார்த்தை

“பகவானே,
“நீர் இப்பொழுது இங்கே எழுந்தருளிவந்து நமக்கு எல்லாம் நற்காட்சியைத் தந்தீர். உமது காட்சி புண்ணியங்களை ஆக்குகின்றது. பாவங்களைப் போக்குகின்றது! உமது மகிமை நமது மனவருளை நீக்குகின்றது! உமது வருகை நமது கைரியத்தை விக்குகின்றது! நம்முஞ்சுழற்பாலன யாவையுந் செய்து முடித்துளோமாயினும், ஆயினும், உமது வாக்குகளைபுந் கேட்கும் விருப்பமுடையேம்” என்றார். அந்த வார்த்தைகளை நாரதமுனிவர்கேட்டு, அகமிகமகிழ்ந்து, கண்ணபிரானை நோக்கிச் சொல்லுவார்.—

“புருடோத்தமரே.

“நீர் முழுமுதற் பொருளாய் நின்று முவுலகையுந் காவல்புரிகின்றீர்! முனிவர்களுக்கும் தலைவராய் முன்னே

கின்று கிருபை செய்கின்றீர்! முத்தினை விரும்பும் பத்தசனங்களுக்கும் முத்திபைக் கொடுக்கின்றீர்! கபிலர் முதலிய யோகிகளுக்குள் காட்சி கொடுத்தீர்! நல்லோரைக் காக்கும்பொருட்டுந் தீயோரைப் போக்கும் பொருட்டும் பல்வகை அவதாரங்களை எடுத்தீர்! பன்றி யவதாரமாய் வந்து கடலின் கிழே போன பூமியை மேலே கொணர்ந்து விடுத்தீர்! நாரசிங்காவதாரமாய் வந்து இரணிய சசிபு என்னுங் கொடியவனைப் படைக்கலமின்றி நகத்தாற் படுத்தீர்! இராமாவதாரமாய் வந்து இராவணன் என்னும் கடிய வனை எய்திப் பத்துத்தலைகளுஞ் சிதறப் பாணந் தொடுத்தீர்! அந்த இராவணன் தானே இப்பொழுது சிகபாலன் என வந்து, சேதி என்னுந் தேசத்துக்கு அரசனுமாய் நின்று, நீதி என்பது சிறிதுமின்றி ரிட்டோஞ் செய்கின்றான். அவனோ தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் யாவர்க்கும் நன்மை தீமைகளைச் செய்தற்கெற்ற அத்துணைச் சாமர்த்தியமுடைய வீரன்! பிரமாவின் சட்டையையும் பொருள் என்று கௌான்! முற் பிறப்பிற்போல இப்பிறப்பிலும் பூமியை வருத்துகின்றான்! இங்கே நின்று யாவரையும் வருத்தவிடாமல் இப்பொழுதே யமலோகம் போக அவனை அனுப்பிவைக்கும்படி இந்திரன் உம்மை இரந்து கேட்கின்றான். இந்திரனும் இடர் நீங்கி முன்போல இனிது வாழவேண்டும்" என்று சொல்லித் தமது வார்த்தைகளை நாரதமுனிவரும் முடித்தார். கண்ணபிரானும் ஒம் என்று சொல்லி உடன்பட்டார். நாரதமுனிவரும் நடந்தார்.

தெரிந்து செய்தல்

பின்னர்ச் சிகபாலன் செயல்களைக் கண்ணபிரான் நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் வருந்தினார். சிகபாலன்மேற்

சீற்றமும் யுத்தத்தின்மேல் ஊற்றமும் மிகுந்தார். சேனைகளோடுஞ் செல்லவேண்டும் என்றும், சென்று சிகபாலனைக் கொல்லவேண்டும் என்றுஞ் சிந்தனை கொண்டார். அந்தச் சமயத்திலே இராயகுய யாகம் நடத்துவதற்கு நீர் வரவேண்டும் என்று தருமபுத்திரர் அனுப்பிய தூதும் வந்தது. அதற்கும் போதல் அவசியம் என்பதையும் அறிந்து “இப்போது இரண்டு காரியங்கள் எதிர்வந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று தேவகாரியம்; மற்றது மித்திரகாரியம். இவை யிரண்டும் அவசியஞ் செய்யப்படவேண்டும். இரண்டையும் ஒரே காலத்திற் செய்வது எப்படி?” என்றெண்ணி, ஒன்றுந் தெரியாமல் மனந்தடுமாறித், தெரிந்தமுதியோருடன் கலந்தெண்ணித் துணிவுபெறக் கருதிய, பலராமர், உத்தவா என்னும் இருவரையும் கூட்டிக்கொண்டு தனியிடம் ஒன்றிற் போய், அவர்களை இருத்தித் தாமும் இருந்து, தமது கருத்தைச் சொல்லுவார்.—

“மூத்தோர்களே,

“நீங்கள் இப்பொழுது நாம் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, நன்றாக எண்ணி, உங்கள் கருத்தையுஞ் சொல்லுங்கள். இப்போது செய்யவேண்டியனவாய் இரண்டுகாரியங்கள் எதிர்ந்திருக்கின்றன. ஒன்று தேவகாரியம்; மற்றது மித்திரகாரியம். சிகபாலனைக் கொல்லவேண்டும் என்று தேவேந்திரன் கேட்கின்றான்; இது தேவகாரியம். தமது யாகத்துக்கு வரவேண்டும் என்று தரும புத்திரர் கேட்கின்றார்; இது மித்திர காரியம். இரண்டு காரியத்தையும் ஒரே காலத்திலே முடித்தற்கு யாது செய்வோம்? இவற்றுள்ளே அவசிய காரியம் யாது? சிகபாலனைக் கொலைபுரிந்து தேவரிடரைத் தீர்த்தலாகிய தேவகாரியம் அவசியமா? மித்திராகிய தருமபுத்திரரு

டைய யாகத்தைச் சென்று நின்று நடத்துதலாகிய மித்-
திரகாரியம் அவசியமா? எது செய்ய வேண்டும் என்பது
தெரியவில்லை. மெய்யுணர்வுடையோரும் செய்யுங் காரி-
யங்களிலே சிந்தை தடுமாறுவர். பின்னை நாம் துணிவு
காண்பது எப்படி? ஆயினும், ஒருவாறு துணிந்த சுருத்-
தையும் உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றும்.

கண்ணபிரான் கருத்து

“தரும புத்திரரோ தமது கனிட்டர்களாகிய வீமன்
முதலிய வீரர்களை அனுப்பித் திக்குகளிலுள்ள அரசர்-
களைமெல்லாம் வென்றடக்கி அரசிறைகளும் பெற்று
அரசாக்கரசராய் விளங்குகின்றார். இப்பொழுது அவ-
ருக்கு மாறாய் அரசர் ஒருவரும் எழும்பத்துணியார்.
வீமன் முதலிய வீரரும் துணைவராய் விளங்குகின்றார்கள்.
எமது துணை வேண்டாமலுந் தமது யாகத்தை இடையூ-
றின்றி முடிப்பார். ஆதலால் அவருடைய யாகத்துக்குத்
துணைபுரியப் போதல் அதிகம் அவசியமன்று. சிசு-
பாலனோ எமது பிதாவின் சகோதரி புத்திரன். எமக்கு
மைத்துணன். அவவுரிமை நோக்கிப் பையமெல்லப் பார்ப்-
போம் என்று பராமுகமாக அவனை விடலுமாகாது.
அவனோ வளர்ந்து மிகுந்துவரும் நோயேபோன்று பகைத்-
திறத்தின் மிகைத்து வருகின்றான். எமக்குந் துரோகஞ்
செய்கின்றான்! பிறர்க்குந் துரோகஞ் செய்கின்றான்! பல-
ரும் மனம் பதைத்து வருந்துகின்றனர். எமக்குத்தரோ-
கஞ் செய்கின்றான் என்பதுபற்றி எமக்கொரு மனக்கவலை
யும் இல்லை. ஐயோ! பாதகன் பலர்க்குந் துரோகஞ் செய்-
கின்றான் என்றே மனக்கவலை கொண்டு வருந்துகின்றும்.
அந்தப் பாதகனால் வருந்துயரம் ஆற்றரிது! ஆற்றரிது!
பரிதாபம்! பரிதாபம்!

வற்றெழு வன்னிமே வினிது தஞ்சலாம்
தோற்றிய கவேிட மெனினுந் தயக்கலாம்
மாற்றல ரலைத்திட வந்த வெந்துயர்
ஆற்றரி தாற்றரி தலமிப் புன்மையே.-(கந்தபுராணம்)

“இப்படியெல்லாம் இருத்தலால் சிசுபாலனைக் கொலை-
புரிதலாகிய தேவகாரிடமே அவசியம் என்று கருதுகின்-
ரும். இதுவே நமது சுருத்தாகும்” என்று கண்ணபிரான்
சொல்லி முடித்தார். அதன்பின் சேடாவதார புருடரும்,
அறிவாளரும், மூதாளருமாகிய பலராமர் சிசுபாலன்
மேலே சிற்றக்குறிப்புந் தோன்றக் கண்ணபிரான் எண்-
ணிய வண்ணஞ் சொல்லுகின்றார்.

பலராமர் கருத்து

“கண்ணபிரானே,

“இப்பொழுது நீர் சொல்லிய வாக்கியங்கள் சுருக்க-
மாகத் தோன்றினும் பெருக்கமான பொருள்களைப் பெரி-
தும் உள்ளடக்கிச் சூத்திரம் போன்று துலங்குகின்றன.
உமது சுருத்தையே அதுசரித்தச் சில வாக்கியங்களை
யாமும் இப்பொழுது சொல்லுகின்றும். அவை சூத்திரப்-
பொருள்களை விரித்து விளக்கும் பாடியும் என்பதும்
விருத்தியுரை போன்று விளங்குக. கண்ணபிரானே, நீர்
சிசுபாலனைக் கொலைபுரியச் செல்லுதலே அவசியம் என்று
சுருதுகின்றீர். எண்ணித் துணிவு பெறாமல் எந்தக் கரு-
மத்திலும் எழும்பலாகாது. வகையற எண்ணிய பின்னே
எழுதல் வேண்டும்.

வகையறச் சூழா தெழுதல் பகைவரைப்
பாத்திப் படுப்பதோ ராறு.—(நிருத்தநள்)

“போர்புரிதற்குப் போக விரும்பும் புருடர் தரும-
ராமதிரங்களறிந் சொல்லப்பட்ட நட்பாக்கல், பகையாக்-
கல், மேற்செல்லுதல், இருத்தல், பிரித்தல், கூட்டல் என்-

னும் ஆறுவகைக் குணங்களையும், அறிவுவலி, பெருமைவலி, ஆண்மைவலி என்னும் மூவகை வலிகளையும், அவற்றால் வரும் மூவகைப் பேறுகளையும், பிறவற்றையும் மூற்ற அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

இனந்தரு சந்திவிக்கிரகம் யானா

சனந்துவை தத்தொடாச் சிரயந் தானெனும்

மனந்தரு குணங்களோ ராரும் வல்லகோ

அனந்தபூ பாலாகட் கரச னுவனே.—(இரதவாய்சீம்.)

(சந்தி—நட்பாக்கல். விக்கிரகம்—பகையாக்கல். யானம்—மேற்சேறல். ஆசனம்—இருத்தல். துவைதம்—பிரித்தல். ஆச் சிரயம்—சார்த்தல்.)

“நல்லனவுந் தீயனவும் நாடி உள்ளவாரே சொல்லும் நல்லறிவாளரோடு கூடி ஆராய்ந்தறியும் அறிவாகிய ஆலோசனையை ஆரம்பத்தின் முன்னரே செய்தல் வேண்டும். அவர் ஆலோசித்துச் சொல்லும் வார்த்தைகளையும் அவாவோடு கேட்டல் வேண்டும். அவர் வார்த்தை அவமேபோகாமல் நலமேயாகி அறிவையும் வளர்க்கும். காரியங்களை அறியாத வாசாலகருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டலால் வரும் பயனில்லை. அவர் வார்த்தைகள் இலக்குத்தவறிய அம்பேபோல வம்பேபாய் விலக்குண்டு வீணாகும். அறிவாளர் எண்ணிச் சொல்லிய துணிவைத் தாமும் எண்ணியே துணிதல் வேண்டும். துணிந்த காரியத்தை நெடுநீர், மறவி, மடி, துயில்களின்றிச் சடியிலே தொடங்கல் வேண்டும்.

நெடுநீர் மறவி மடிதயி னன்கும்

கெடுநீரார் காமக் கலன்.—(தீர்த்துறம்)

“திரவியம், சேனை முதலியவைகளாலே தமக்குள் தாய வளர்ச்சியையும், பகைவனுக்குத் தாய தளர்ச்சியையும் நோக்கிப் படையெடுத்துப் பகைவன்மேற் செல்லுத

லிலே உள்ளக் கிளர்ச்சியின்றி ‘யாம் எழுச்சியும் நிலைபுறம் உடையேம். இப்பகையாது செய்யும்’ என்று மனம் மகிழ்ந்திருத்தல் நலமமைந்த செயலன்று. பகைவனைச் சிறியன் என்று பராமுதல் செய்யாமல் வேரொடும் பிடுங்கி விழுத்தல் வேண்டும். வேரொடும் பிடுங்கி வேறொரு தடையின்றி மேலே எழுதலே எழுச்சியாகும். வேரொடும் பிடுங்காதொழியின் அப்பகை மென்மல வளர்ந்து மிகுந்து கெடுக்கத் துணியும். நிலைபுறம் இல்லதாகும். அபிமானமுடையார் பகைவனை முற்றாகப் பரிகரித்தே எழுச்சியும் நிலைபுறம் எய்துவர். பகையைச் சிறியதென்று பரிகரியாது விட்டவர் பெரிதும் பிழைபாடு எய்துவர்.

சிறிய பகையெனினு மேம்புத நேற்றார்
பெரிதும் பிழைபாடுடையர்—நிறைகயத்

தாழ்நீர் மடுவிற் நவனை குகிப்பினும்

யானை நிறல்காண் பரிது.—(நீநெறியினக்கம்)

“அந்தச் சிசுபாலன் பிதாவழியால் வந்த உறவுபற்றி இயல்பில் அமைந்த மித்திரனாய் இருக்கின்றான். தீங்கு புரியுந் திறம் பற்றி இடையில் வந்த சத்துருவாயும் இருக்கின்றான். மித்திரன் என்பது பற்றிப் பொறுத்து நட்பாக்குதற்கும், சத்துரு என்பதுபற்றி ஒறுத்துப் பகையாக்குதற்கும் உரியனாகின்றான். அவனை எப்படி ஆக்குதல் நல்லது? நட்பாக்குதல் நல்லதா? பகையாக்குதல் நல்லதா? அடிக்கடி தீங்கு புரியும் மிடுக்கனாய் இருத்தலால் அவனை நட்பாக்குதல் நல்லதன்று. அவனே தூர்ந்துணன். பின்னும் பின்னுந் தீங்கு செய்வான். அவனைப் பகையாக்குதலை நல்லது. உறவானாயினுந் தீங்கு புரியுந் தூர்க்குணனை ஒறுத்துத் தள்ளல் வேண்டும் என்றும், பகையானாயினும் நன்கு புரியுந் சற்கு

ணைப் பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் என்றுத் தருமசாத்திரஞ் சொல்லுகின்றது.

“அவன் உறவாளனாயிருந்தும் சம்மா இருந்தானா? இல்லை. உமக்குந் தீங்கு புரிந்தான். எமக்குந் தீங்கு புரிந்தான். பிறர்க்குந் தீங்கு புரிந்தான். தனக்கு நியமித்த உருக்குமிணி என்பானே உமக்கு மனைவியாக்கி நீர் கொண்ட நாளை தொடங்கி உம்மீது வைரம் வைத்துச் சாதித்து வருகின்றான். நாகாசானைக் கொலை செய்தற்கு நீர் சென்ற அந்தச் சமயத்திலும் உம்முடைய துவாரகா புரியை ஒருங்கே முற்றுக்கே செய்து பெரும்போர் விளைத்தான். எமது தந்தையார் வசுதேவருடைய அசுவமேத யாகத்தை அழிக்கக் கருதி அங்கே விட்ட குதிரையையும் கவர்ந்தான். இரேவதை மலையிலே பொழுதுபோக்கின் பொருட்டுப் போயிருந்த யாதவரையும் பிடித்தடித்துக் கயிற்றூற் சட்டிக் சாவல்லே இட்டான். வப்புரு என்னும் யாதவனுடைய மனைவியையும் வலாற்காரம் புரிந்து கவர்ந்தான். இப்படியே எண்ணில்லாத தீங்குகள் பலர்க்கும் புரிந்தான். இப்பொழுதுந் தீங்கு புரிந்து வருகின்றான். அந்தோ! இந்தத் துரோகி இருக்கும் வரைக்கும் எங்களுக்குச் சுகம் என்பது கனனிலும் இல்லை. இவனைக் கொலை செய்து துயரை நீக்குதல் அவசியம். இவனுக்குத் துணையாளையிருந்த வீரனாகிய சராசந்தனும் முன்னரே விமசேனைன் சையரிலே முடிந்து போனான். இப்பொழுது சிசுபாலனை நோக்கிச் சேனைகளோடுஞ் சேதிதேசஞ் செல்லுதல் நல்லது. சேதி தேசத்து விருகூங்களை முரிக்கும்படி யானைச் சேனைகள் செல்லுக. சிசுபாலனுடைய மாசிஷ்மதி நகரியை முற்றுகை செய்து தடுக்கும்படி யாதவசேனைகள் செல்லுக. யாகம் நோக்கி இந்திரப் பிரத்தஞ் செல்லுதல் இப்பொழுது

வேண்டாம். தூரம் புத்திரர் தமது யாகத்தைத் தாபே செய்யக்கடவார். தேவேந்திரன் தேவுலகைக் காக்கக் கடவன். சூரியன் வானிலே துலங்கக்கடவன். நாம் நமது பகைவரைக் கொல்லக்கடவேம்” என்று பலராமர் தமது கருத்தைச் சொல்லி முடித்தார். முடிந்த பொழுதே கண்ணபிரான் கலைகள் பலவும் கற்றுத் தெளிந்த வித்தக விற்பன்னராகிய உத்தவரை நோக்கினார். உத்தவரும் தமது வித்தியா குருவாகிய வியாழ பகவானைப் போன்று கண்ணபிரானுக்கு முன்னரே நின்று கனிவமைந்த வாக்கியங்கள் கொண்டு துணிவமைந்த தமது கருத்தைச் சொல்லுகின்றார்.

உத்தவர் கருத்து

A great man

“கண்ணபிரானே,

“இப்பொழுது முத்தோராகிய பலராமர் சொல்லிய வார்த்தைகள் பூரணமடைந்து பொலிந்து விளங்குகின்றன. இங்கே எமது வார்த்தைகளுக்கு இடமில்லை. நீரோ எமது வார்த்தைகளையும் கேட்க வேட்கை கொள்ளுகின்றீர். தரும சாத்திரங்களைத் தவறின்றிக் கிரமமாய் அறிந்த அறிவாளராகிய உமக்குத் தருமசாத்திரக் கருத்துக்களைத் தழுவி நாம் சொல்லும் வார்த்தைகள் படித்த பாடங்களை அடிக்கடி படிக்கும் அப்பியாசம் போன்றிருக்கும். அப்படியிருந்தாலும் எமதுவார்த்தைகளையும் இங்கே சொல்லி உம்து வேட்கையையும் ஒருவாறு முடிக்கின்றாம்.

“வெற்றி முதலிய காரிய சித்திகளை விரும்பும் அரசரும் பிறரும் ஆலோசனையையும் முயற்சியையும் அவசியமாகச் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஆலோசனையும் முயற்சி (action) யும் பின்னர்வந்து கைகூடும் பெருமைக்கு முன்னர் வந்து

நிற்கும் மூலகாரணங்களாகும். ஆலோசனையே முன்னர்ச் செய்து முடிக்கவேண்டியது. முயற்சிக்கும் ஆலோசனையை மூலம். ஆலோசனையைக் கைக்கொண்டு முடித்தே முயற்சி செய்யவேண்டியது. ஆலோசனையைக் கைக்கொள்ளும் அறிவாளர் எக்காரியங்களையும் இடைப்பு எனபதின்றித் தக்காங்கு செய்து தவறாது முடிப்பார். ஆலோசனையைக் கைக்கொள்ளாமல் அவமதித்துவிட்டு முயற்சியை மாத்திரம் செய்யும் மூடர் முடிக்கும் வழி தெரியாமல் முட்டுப்பட்டுக் காரியங்களையும் இடையிற் கைவிடுவர். ஆலோசனையைக் கைக்கொள்ளும் அறிவாளர் சரீரத்திலே சிறுசுத் தைத்து உள்ளே போய் உயிரைப்பிரித்துக் கொலைத்தொழில் புரியுங் கூரிய பாணம் போலச் சிறிய முயற்சி செய்து பெரியகாரியங்களையும் பிரயாசமின்றி முடிப்பார். ஆலோசனையைக் கைக்கொள்ளாமல் அவமதிக்கும் மூடர் எலியைப் பிடித்தற்கு மலையைத் துளைக்கும் மடமகன் போலச் சிறிய காரியத்துக்கும் பெரிய முயற்சிகள் செய்து பிரயாசப்படுவர். ஆலோசனையைக் கைக்கொள்ளும் அறிவாளர் பொறுமையாளராயிருந்து முயற்சிகளை முற்றாகச் செய்து காரியங்களையுந் தவறாது முடிப்பார். ஆலோசனையைக் கைக்கொள்ளாமல் அவமதிக்கும் மூடர் பயனடைதலிலே அவசியப்பட்டு முயற்சிகளை முற்றாகச் செய்யாமற் குறையாக விட்டுக் காரியங்களையும் இடையிற் கைவிடுவர். ஆலோசனையைக் கைக்கொள்ளும் அறிவாளராயிருந்தாலும் அவதானமே பொருளாகக் கொண்டு காரியத்திற் கண்ணாயிருப்பவரே கருதிய பயனுங் கைகூடப் பெறுவர். காரியத்திற் கண்ணாயிருப்பவர் நித்திரையையும் பாரார்; நிந்தையைப் பாரார்; சத்துருவையும் பாரார்; சரீரத்தின் அலுப்பையும் பாரார்; பொழுதையும் பாரார்; போசனத்தையும் பாரார்.

மெய்வருத்தம் பாரார் பசினோக்கார் கண்டுஞ்சார் எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார்—செவ்வி அருமையும் பாரார் வமதிப்புங் கொள்ளார் கருமமே கண்ணாயி னார்.—(நீத்தெறிவிளக்கம்)

“காரியத்திலே கண்ணாயிருத்தல் இல்லாதவர் உறுதியான உபாயவழியிலே நிலைபெற்று நின்றாலும் மிருகவேட்டை கருதி ஒளியிருந்துந் துயில் புரிந்த வேடன் போலப் பயனிழந்து வருந்துவர். அவரோ பல வழியாலும் காரியத்தைக் கைவிட்டுப் பயனிழப்பார். நித்திரை கொள்ளுவர். நிந்தையைக் கேட்பார்! சத்துருவைச் சாடுவர்! சரீரவருத்தம் நாடுவர்! பசியை நோக்குவர்! பராக்காயும் இருப்பார்!

“ஆலோசனையின் முடிவாய்த் துணிவு பெற்ற காரியத்திலே தளர்ச்சியின்றி முயற்சி செய்ய வேண்டும். முயற்சியின்றி ஒரு காரியமும் முடியாது. முயற்சியினாலே செல்வம் வந்து சேருகின்றது. செல்வத்தினாலே சேனை வந்து சேருகின்றது செல்வத்தாலும் சேனையும் பெறுதற்கரிய பெருமை வந்து சேருகின்றது.

பொன்னி னோகும் பொருபடை யப்படை

தன்னி னோகும் தாணி தாணியிற்

பின்னை யாகும் பெரும்பொரு ளப்பொருள்

துன்னுங் காலத்துன் னுதன வில்லையே—(சீவகசிந்தாமணி)

“முயற்சியே பெருமைக்கும் மூலகாரணம். ‘முயற்சியும் ஐந்திலே நாக நன்மணியும் பெறலாம்’ என்பார். பொறுத்திருந்து செய்யும் பகுதியவாகிய காரியங்களிலே முயற்சியை சிறுத்திப் பொறுத்திருந்து, பின்னர்க் காலம்வந்து நிச்சயம் செய்ய வேண்டும். “தெய்வம் தானே தரும்” என்று நிந்திரை செய்து, முயற்சியை எப்பொழுதும் கைவிட்டு இருத்தல் மூடத்தனம். அறிவாளர் தெய்வத்தையுங் கொள்ளுவர்; முயற்சியையும் கொள்ளுவர். சொல்லும்

பெருநெய்தொடர்ந்து பாட்டாதல் போலத், தெய்வமும் முயற்சியுள் சேர்ந்து காரியங்கள் கைகூடும் என்பர். காரியங்கள் காலத்திலே முடிதற்கு முயற்சி வேண்டும். வட்டிலிற் சோறு வாழிற் புகுதற்குக் கையின் முயற்சி வேண்டும்.

“முயற்சிவலி, ஆலோசனைவலி, பெருமைவலி என்னும் மூவகை வலிகளையும் தரித்திருக்குந் தலைமையாளர் மற்றைத் தலைமையாளர் பாவரும் வந்து பரிவாரமாப்ச்சுற்றிநின்று துணைசெய்யப் பெற்றுப் பூமி முழுதையும் அடைவர்.

மந்திரம் பிரபுவுற் சாக மாம்பவல
முந்துறு சத்திகண் மூன்று மங்கத்து
தந்திடு சித்தியுந் தரிக்கு மன்னம்பர்
கெந்தமா நிலக்கொலோ வெய்திடாதவே.—(இராமாயணம்)

(மந்திரசத்தி—ஆலோசனைவலி. பிரபுசத்தி—பெருமைவலி. உற்சாகசத்தி—முயற்சிவலி. அங்கத்துத்திடு சித்தி—மந்திரசத்தி, பிரபுசித்தி, உற்சாகசித்தி என்பன. சித்தி—பெறு.)

“கண்ணபிரானே ,

“நீர் இப்போது சிசுபாலன்மேற் போர் செய்யப் போகும் முயற்சிக்கும் ஆலோசனை அவசியமவேண்டும். போதற்கு முன்னரே உம்மிடத்துள்ள வலிமைகளின் நிலைமைகளையும், அவனிடத்துள்ள வலிமைகளின் நிலைமைகளையும் நோக்கவேண்டும். உமக்கும் அவனுக்குமுள்ள காலம் இடம் என்பவற்றின் நிலைமைகளையும் நோக்கவேண்டும். போர்தொடங்கும் நேதி முதலியவைகளையும் நோக்கவேண்டும். இவைகளை செல்லாம் நோக்காமற் பொள்ளெனப் போருக்கெழுதல் நல்லதோர் செயலன்று.

“அந்தச் சிசுபாலன் அற்பமான ஒரு சத்துரு என்று அவமதிக்கத் தக்கவனல்லன். அவனோ போர்த் தொழிற் பயிற்சியிலே தீர்த்திபெற்ற மகாவீரன். சென்ற போரிடை வென்றியே பெறுந்தீரன். துணைவலியான் மிக்க சூரன். கலங்கா நிலையமைந்த அகங்கார குணதாரன். பல நோய்களையுந் துணையாகப் பற்றிவரும் கயரோகம் என்னும் பெருநோய் போலப் பல அரசரையுந் துணையாகப்பற்றி வருவான். அவனுக்கு அன்பு மிக்க துணைவராய்க் காலபவன், சாலுவன் முதலிய காவலரும் வருவர். உம்மீது வைரம் வைத்திருக்கும் வாணசூரனும் அவனோடு சேருவன். பெருந்துணையுள்ளவர் காரியங்களின் முடிவை விரைந்து காணுவர்.

“அன்றியும் நீர் சென்று நின்று போராடுங்களத்திலே பல அரசர்களும் வந்து கூடுவர். அவனோடு நட்புக் கொண்டிருக்கும் அரசரும், உம்மொடு பகை கொண்டிருக்கும் அரசரும் அவனோடு கூடிவந்து உம்மொடு போராடுவர். அவனோடு பகை கொண்டிருக்கும் அரசரும், உம்மொடு நட்புக்கொண்டிருக்கும் அரசரும் உம்மொடு கூடிவந்து அவனோடு போராடுவர். தருமபுத்திரருடைய யாகத்துக்குப் போகவேண்டிய அரசருள்ளும் பலர் அங்கே வந்து நிற்பார். அந்த யாகமும் அரசருள்ளே பலரும் போகாமையாற் பங்கப்பாடெய்தும். தருமபுத்திரருள் ‘அந்தோ! இந்தப்போரை எழுப்பி எமது யாகத்துக்குப் பங்கம் செய்தீர்’ என்று உம்மைக் கொறுகொறுப்பார். சத்துருவில்லாதவர் எனப் பொருள்படுகின்ற ‘அசாதசத்துரு’ என்னும் பெயரும் பூண்டு இன்னவரையுந் சத்துருவின்றி இருந்த தருமபுத்திரருக்கு இப்பொழுது வந்தடையும் முதற்சத்துருவு மாவீர். அந்த யாககாரியமாகிய பாரத்தை நீரே சுமந்து நிறை

வேற்றுவிர் என்று முற்றும் நம்பியிருந்த மித்திரா கிய தருமபுத்திரர் அந்தப் பாரத்தைத் தாமே சமசுக்க வேண்டியவராவார். ஆகவே அவர் மனமும் வேறுபடும். வலியவராயினான் சத்துருக்களைத் தண்டனையாலே மெல்ல மெல்ல வசமாக்கி இணக்கலாம்; மித்திரர் மனம் வேறுபட்டால் அவரை எதனாலும் இணக்கல் அரிது.

“இனி மித்திர காரியத்திலுந் தேவகாரியமே நிக்ந்து என்பீர் போலும். அவியுணவாகிய சுவையமுதைத் தமக்குக் கொடுக்கும் யாகத்தை முடித்தல் தேவர்க்கும் பிரியமாயிருக்கும். சத்துருவைக் கொல்லுதலிலே அத்துணைப் பிரியம் இருக்கமாட்டாது. அவியுணவை விரும்பியுண்ணுந் தேவர்க்கு அவியுணவு கொடுத்தலால் யாகத்தைத் தேவகாரியம் என்றுஞ் சொல்லலாம். தேவர்கள் மனம் வெறுத்தற்கு இடமே இல்லை. தருமபுத்திரருடைய மனம் வேறுபடாமையையும் பிறவற்றையும் நோக்கிச் சிறிது பொறுத்திருத்தல் நல்லது. பொறுத்திருத்தற்கு வேறே ஒரு காரணமு முண்டு. அதனையுஞ் சொல்லுவாம்.

“அந்தச் சிசுபாலன் குழந்தையாய்ப் பிறந்தபொழுது நான்கு கைகளும் நெற்றிக்கண்ணொடு மூன்று கண்களுந் கொண்டு தோன்றினான். அந்தக் குழந்தையின் அற்புதமான வடிவைப் பற்பலரும் பார்க்கும்படி அங்கே பேரூழிருந்தார்கள். யாதவர்களும் போயிருந்தார்கள். நீரும் போயிருந்தீர். தாயாகிய சாத்துவதியானவள் அக்குழந்தையை யாவரும் பார்க்கும்படி எடுத்துவந்து தனித்தனி எல்லாத்தமது மடிகளிலும் வைத்தாள். உம்முடைய மடியிலும் வைத்தாள். நீரும் பார்த்தீர். நீர் பார்த்தவுடனே மிகையாயிருந்த கைகளிரண்டும் வீழ்ந்து

போக, நெற்றிக்கண்ணுந் தெற்றென நீங்கிற்று. அதனைக் கண்ட சாத்துவதி ‘மிகையான இந்த அவயவங்கள் எவனாலே நீங்குமோ அவனே இவனுக்கு யமனாவன்’ என்று முன்னமே சொன்ன அசிரீரிவாக்கினை அந்நேரமே நினைத்து, மனத்திலே தூயர்கொண்டு, நீரே இவனுக்கு யமனாவீர் என நிச்சயஞ்செய்து, புலம்பி அழுது, உம்மை நோக்கி ‘அப்பா, இவன் செய்யுங் குற்றங்களை மனத்திலே வையாது பொறுத்தருள வேண்டும்’ என்று உம்மை இரந்து கெஞ்சி நின்று கேட்டதும், நீரும் அவர் மேலே இரக்கம் வைத்து ‘நூறு குற்றம் வரையும் பொறுத்துக்கொள்வேன்’ என்று ஆறுதலான வாக்குக் கொடுத்ததும் உண்டல்லவா? நீரும் நினைத்திருப்பீரே. அந்த வாக்கையும் வாய்க்குமிடம் நோக்கிக் காக்கவேண்டும். வாய்மை தவறலாகாது.

வாய்மைதப்பி னார்களிந்த மாநிலத்தி லீனாயத் தீமையுற்று மேலுனோர் பழிக்கவே திரிந்துபின் தாய்மையற்ற கும்பியுட் டினேந்தமுங்கு வாரொன ஆய்மனுப்ப கர்ந்தவேத சாகைமுற்று மறையுமே.

(பிரமோத்தகாண்டம்)

“காலமும் வந்து கைகூடவேண்டும். அடுத்து முயன்றாலும் ஆகும் நாளன்றி எடுத்த கருமங்கள் வாயா. இராசிராமாய்ப் போய் உளவறிந்து பாரமுகமின்றிக் காரியங் களைப் பார்த்து முடிக்கத்தக்க ஒற்றரையும் கண்கள்போலப் கொண்டு கையில் வைத்திருக்க வேண்டும். ஒற்றரில் லாத அரசியல் எத்துணைச் சிறப்புடையதாயினும் பாயிர நிலலாத இலக்கணநூல் போலப் பயன்படமாட்டாது. அந்த ஒற்றர் வழியாலே சத்துருவின் ஆழ நீளங்களின் அளவையும் அறிதல் வேண்டும்; சத்துருவோடு சார்ந்து நிற்குந் சனங்களையும் பேதஞ்செய்து பிரித்துவிட

வேண்டும்; கூட்டத் தக்கவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளவும் வேண்டும்.

“இந்திரப் பிரத்த நகரியிலே தருமபுத்திரருடைய இராசசூய யாகத்துக்கு எந்த அரசர்களும் வந்து கூடுவர். உம்மோடு கூடி நின்று பயன் தரத்தக்க அரசர்களை ஒற்றர் வழியாலே அந்தரங்கமாக ஆயத்தமாக்கி, யாகத்துக்குவருந் தலைக்கீடாக அங்கே வரும்படி செய்து கொண்டு, நீரும் யாகத்துக்கே போகவேண்டும். எங்களுடைய பெரிய காரியத்துக்கும் அங்கே இடம் வரும். சிசுபாலனும் வருவான். அங்கே நீருந் தலைவராய் நிற்றீர். தருமபுத்திரரும் இடையூறின்றித் தமது யாகத்தைக் கிரமமாக முடிப்பார். அங்கே செய்யும் அக்கிரபூசையையும் மிக்க மகிப்போடும் உமக்கே செய்வார். ‘அக்கிர பூசைக்கு இவருந் தக்கவரா?’ என்று சிசுபாலனும் அவனோடு சேர்ந்த நரபாலரும் பொறமை கொண்டு வாயில் வந்தபடியெல்லாம் நிந்தித்து வாதுக்குஞ் சண்டைக்கும் வருவர். அவரோடிணங்கி அங்கே இருக்கும் அரசருள்ளுஞ் சிலர், சபைப்பையும் பாராது தாறுமாறாகப் பேசிச் சீறி நாய்போலேறிவிழும் தீயவரோடிணங்கி யிருத்தல் சாலவுந்தீதாய் முடியும் எனத்தள்ளி, உம்மோடு வந்து சேருவர். அப்போது நீர்காட்டும் விரியம் என்னும் விளக்கொரியிலே விட்டிற் பூச்சிபோலே விழுந்து மாணம் பெற்று மாளக்கடவர்” என்று சத்தமராகிய உத்தவர். தமது கருத்தைக்கூறி முடித்தார். முடித்தவுடனே மூவருந் தத்தம் உறை விடங்களைச் சார்ந்தனர்.

யாகத்துக் கெழுகை

கண்ணபிரான் உத்தவர் கருத்தையே உறுதியாக்கி யாகத்துக்கே போகத்துணிந்து, மணிமுடி, குண்டலம்,

வாகுவலயம் முதலிய அணிகலங்களையும் அணிந்து, பொன்மயமான புடைவையையும் உடுத்து, சக்கரம், வில்லு, தண்டு முதலிய படைக்கலங்களையும் எடுத்து யாகத்துக்குப் போக எழுந்தனர். குடைகளும் எழுந்தன. கொடிசளும் எழுந்தன. சாமரைகளும் எழுந்தன. சங்கநாதமும் எழுந்தன. முரசு முதலிய வாச்சியங்களும் எழுந்தன. அந்தப்புர மகளிரும் எழுந்தனர். கடை காவலர், படை காவலர் முதலிய அரசியற்றுணைவரும் எழுந்தனர். அமைச்சர், புரோகிதர் முதலிய குழுவினரும் எழுந்தனர். அடுத்த நட்பாளர், அந்தணர் முதலியோரும் எழுந்தனர். வேறு மைந்தர், மகளிரும் எழுந்தனர். யானை, குதிரை முதலிய சேனைகளும் எழுந்தன. ஒட்டகம், கழுதை முதலியனவும் எழுந்தன.

இவரெல்லாஞ் சூழ்ந்துவரக் கண்ணபிரானுஞ் சென்று அங்கே சிங்காரித்து நின்ற சிப்பிரம் என்னுந் தேரிலேறி வீதியில் வந்தார். வீதியில் வரும் பவனியை மாதராடவர் யாவரும் பார்த்தனர். மாதருள்ளே சிலர் மேல் வீட்டிலிருந்து பலகணி வழியாற் பார்த்தனர்; சிலர் கீழ் வீட்டிலிருந்து வாயில் வழியாற் பார்த்தனர்; சிலர் தேருக்கருகிற் சென்று நின்று பார்த்தனர்; சிலர் தெருவிற்பு செல்லும் குதிரையின் வேகத்தைப் பார்த்தனர்; சிலர் தெருவிற்புமுதியனைந்து விளையாட்டுஞ் சிறுவரை எடுக்க ஓடினர். தம்மைப்பார்க்குஞ் சனங்களையும் நகரச்சிறப்புகளையும் கண்ணபிரானும் பார்த்துக்களித்துக் கோபுரவாயிலையும் கடந்து கிழக்கேயுள்ள பெருந்தெருவிற்பு சென்றார். சனங்களெல்லாம் ஒன்றோடொன்று முட்டி நெருங்கின.

தோளொடு தோண்முட்டத் தொடையொடு தொடைமுட்டத்
தாளொடு தாண்முட்டத் தலையொடு தலைமுட்ட
ஆளொடு மாண்முட்ட வாணும்பெண் னொடுமுட்ட
நீளொளி மணிவீதி நிரந்தரித் தனசனமே.

(விநாயகபுராணம்)

(நிரந்தரித்தல்—நெருங்குதல்.)

சனநெருக்கத்தினாலே தேரை மெல்ல மெல்லச் செ
லுத்திச் சென்றார். செல்லுந் தெருவின் அருகிலே
தோன்றும் கடலையும் பார்த்தார். கடற்கரையையும் பார்
த்தார். கடற்றிறை கொண்டு வந்து கரையில் வீசும்
முத்துக்களையும் பார்த்தார். கடற்கரையிலே இருந்து
தோணிகளிற் சென்று வாணிகஞ் செய்யுந் தோணிச்
செட்டிகளையும் பார்த்தார். கரையிலே நிற்குந் தென்ன,
மரங்களிலேறி இளநீர் பிடுங்கிக்குடிக்கும் சேனை வீரர்க
ளையும் பார்த்தார். கழுகிலேறிப் பச்சைப்பாக்குப் பிடுங்
கத்தின்னும் யானைவீரர்களையும் பார்த்தார். இவைகளை
யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்லப் போய்
எதிரேவந்த இரைவதகம் என்னும் மலையை அடைந்
தார். சனங்களும் அடைந்தன.

இரைவதக மலைக்காட்சி

இரைவதகமலை எண்ணுக்கமையாத வளங்களாலும்,
கண்ணுக்கமையாத காட்சிகளாலும், நதி, குளம், மரம்,
நிழல் முதலிய சௌகரிய சம்பத்துக்களாலும் மிகுந்து
பொலிந்து விளங்குதலாற் சனங்களோடும் கண்ணபிரான்
அங்கே தங்கி இளைப்பாறி அப்புறம் செல்ல எண்ணினார்.
அற்புதமான அம்மலையின் வைபவங்களையும் பற்பலவாய
அழகுக்களையுந் தனித்தனி பார்க்க விரும்பிய சனங்க
ளோடு தாமும் பார்க்க விரும்பினர். “புதியன கண்ட
போது விடுவரோ புதுமை பார்ப்போர்.” மலையின் அக

லத்தையும் பார்த்தனர்; உயரத்தையும் பார்த்தனர். அடி
மலையின் படர்ச்சியையும் பார்த்தனர். கொடுமுடிகளின்
அடர்ச்சியையும் பார்த்தனர். கொடுமுடிகளிற் படி
யுஞ் சந்திர சூரியர்களையும் பார்த்தனர். அடி
யிற் கிடக்குஞ் சிறு மலைகளையும் பார்த்தனர்.
முடியிற் கிடக்கும் முகில்களையும் பார்த்தனர். கரையெங்
கும் பாசி படர்ந்த சனைகளையும் பார்த்தனர். திரையெங்
கும் வீசி வந்த நதிகளையும் பார்த்தனர். வச்சிரம், இந்
திரநீலம், மரகதம் முதலிய மகத்துவமான இரத்தினங்
களையும் பார்த்தனர். பச்சிலை, மூங்கில், பனை முதலிய
மரங்களையும் பார்த்தனர். கம்பளமா, கவரிமா முதலிய
மிருகங்களையும் பார்த்தனர். தம்பம் போலச் சற்றும
அசையாமற் சிலைப் பாறையிற் கிடக்கும் மலைப் பாம்பு
களையும் பார்த்தனர். சூதகம், மயில், சூரசம் முதலிய
பறவைகளையும் பார்த்தனர். போதுகள் விரிந்த தாம
ரைப் பொய்கைகளையும் பார்த்தனர்.

அடியிலேவீழும் அருவிகளையும் பார்த்தனர். புடை
யிலே ஒதுங்கும் பூஞ்செடிகளையும் பார்த்தனர். செடியின்
கீழிருந்து திடீரெனமூந்து கடுகியோடும் முயல்களையும்
பார்த்தனர். சிங்கம் முதலிய சில பிராணிகளுக்கு வாசத்
தானமான வங்குகளையும் பார்த்தனர். வங்குகளிலும்
எதிரொலி தோன்றப் பிளிற்றொலி செய்யும் களிற்றி
யானைகளையும் பார்த்தனர். இல்லறத்திலே நின்று இவ்
வுலக போகங்களை அநுபவிக்கும் போகிகளையும் பார்த்
தனர். துறவறத்திலே நின்று அவித்தை முதலிய ஐந்
தும் நீங்கி இறைவனைத் தியானிக்கும் யோகிகளையும்
பார்த்தனர். உணவுக்குரிய வடுக்களையும் காய்கனிகளை
யும் கொடுக்கும் உத்தமமான மரங்களையும் பார்த்தனர்.
நான்பாஓதிகளுக்குரிய நறுநீர் கொடுக்கும் நதி குளம்

முதலியவைகளையும் பார்த்தனர். நான்கு திசைகளுந் தெரியாது நடுவே மறைவிடமாயிருக்கும் கொடிவீடுகளை யும் பார்த்தனர். படுக்க இருக்க வசதியாய்க் கிடக்குங் குகை வீடுகளையும் பார்த்தனர். புதியனவாய்ப் பொலிந்து விளங்கும் படவீடுகளையும் பார்த்தனர். படவீடுகளைப் பக்கங்கள் இரண்டிலும் அமைத்துப் பலவகைச் சரக்கு களையும் வாணிகர் வைத்திருக்குங் கடைவீதிகளையும் பார்த்தனர். விலைச் சரக்குகளையுந் தனித்தனி பார்த்தனர். இவைகளையும் இவைபோன்ற பிறவற்றையுங் கண்ணிரான் பார்த்தபின் தமக்கென்றமைந்த படவீட்டிலே தங்கினார். அவரொடும் வந்த அரசர்களும் அடுத்த வீடுகளிலே தங்கினார். ஏனையோர் தத்தமக்கு ஏற்ற இடந் தொறும் தங்கினார். யானை, குதிரை முதலிய சேனைகளும் அங்கங்கே பரந்தன.

சேனைகளின் செய்கை

சில யானைகள் மதசலத்தின் உட்டணத்தினாலே குளத்திலே புகுந்து வாரி அள்ளி நீரை மேலே வீசி அமிழ்ந்தும் மிதந்தும் அலைத்து விளையாடின. சில யானைகள் முழுகும்போது நீருள்ளேதோன்றும் நிழல்களை எதிரிகளாய் வந்த யானைகள் என்றெண்ணிக் கதுமெனப் பாய்ந்து கறுவொடு சீறின. சில யானைகள் “இவைகளை முரியுங்கள்” என்று பாகர்கள் கற்பித்தபடியே தம்மைக் கட்டுதற்கேற்ற சாகைகளையுந் தாமே முறித்துக் கொடுத்தன. கெம்பிரவேதி என்னும் யானை கொடுக்குங் கவளத்திலும் அடுக்கும் பிடியிலும் ஆசையின்றி, எடுக்குந் தோட்டியையும் தடுக்கும் வார்த்தையைபுங் கடந்து வேகங்கொண்டு, பாகனையும் மீறி மிடுக்கொடு நடந்து அடுத்ததோர் வனம் புகுந்தது. சில குதிரைகள் வழி நடந்து வந்த வருத்தந்தீர் நிலத்திலே விழுந்து புரண்

டுருண்டு நெளிந்தெழுந்தன. சில குதிரைகள் பாளமான கற்பாறைகளிலே மேளதாளம் ஒலித்தலோ எனக் கால் களை வைத்துத் திடுதிடெனப் பாய்ந்து சென்றன. வாசுலிய தேசக் குதிரைகள் சில வேகமின்றி நின்று முகத்தை வளைத்து நிலத்தை மணந்து நாகியுயிர்ப்பாலே தூசுகளை எழுப்பின. ஆரட்டதேசக் குதிரைகளுள் சில சாரத்தியந் தெரிந்த சாரதிகளாலே சாத்திரப் பிரகாரஞ் செலுத்தப்பட்டு அற்புதமாக அடிகளை வைத்து வட்டமாக விரைந்தோடின.

சில ஒட்டகங்கள் சிறுத்து நீண்ட கழுத்தை நீட்டித் தழைத்துயர்ந்த மரத்தளிர்களை ஓடித்து வாய் மடுத்தண்டன. ஒட்டகங்களுள் ஒன்று கிட்ட வந்த யானைக்குப் புகுந்து முதுகிற் சமந்த பாரத்தையும் கதுமென விசித்துள்ளிப் பாய்ந்து பொள்ளென ஓடிற்று. அந்த யானையும் ஒட்டகத்துக்குப் பயந்து தோட்டியையும் முறித்துப் பிளிற்றொலி காட்டி ஒட்டம் பிடித்தது. சில ஒட்டகங்கள் வேப்பிலைகளோடு தெரியாமல் வாய்க்குளே புகுந்த மரத்தளிர்களை வெறுத்துக் கக்கின.

தள்ள ரும்பர் தாங்கிய வொட்டகம்
தெள்ளு தேங்குமழ யாவையுந் தின்கில
உள்ள மென்னத்தம் வாய் முலர்ந்தன
கள்ளுண் மாந்தரிந் கைப்பன் தேடியே.

(இராமாயணம்)

சில எருதுகள் புறத்திலே தரித்தபாரம் போயொழிந்தாலும் வல்வசம் என்னும் புல்லினை வயிறு முட்ட உண்டு அகத்திலே பாரம் மிகுத்துத் தள்ளாடித்தள்ளாடி மெள்ளமெள்ளப் போய் ஒரு மரத்தினடியிலே படுத்துக் கொண்டு இரைமீட்டன. சில எருதுகள் பால சந்திரன்

போலவனோந்த கொம்புகளை மேலே உயர்த்திக் கோட்டு மண் கொண்டு நதிகளின் புதிய செய்கரைகளையும் இடித்தன. சில தேர்கள் பக்கமலைகள்போலப் பரந்து விளங்கின. சில தேர்கள் ஒலியினாலே களிற்றியானைகளின் பிளிற்றொலிகளையும் அடக்கின. சில தேர்கள் அச்சுகள் முறிந்து தச்சர்களாலே திருத்தப்பட்டன. சில தேர்கள் சில்லுகளாலே பூமிபைக்கிழித்து உழுத நிலமாக்கின.

பருவக் காட்சி

பொள்ளெனத் தளிர்த்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பொலிந்து விளங்கும் மரம், கொடி முதலியவற்றாலும், பிறவற்றாலுஞ் சனங்களோடும் கண்ணபிரான் அப்போது நிகழும் பருவம் ஒன்றிலே ஆறுவகைப் பருவங்களையும் வேறு வேறு கண்டார். தளிர்த்துப் பூத்து விளங்குஞ் சம்பகம், அசோகு, முருக்கு, மா, மகிழ் முதலிய மரங்களாலும், குருக்கத்தி, தாமரை முதலிய கொடிகளாலும், பிறவற்றாலும் இளவேனிற் பருவங்கண்டார்; வாகை, பாதிரி, மல்லிகை முதலியவற்றாலே முதுவேனிற் பருவங்கண்டார்; தாழை, கடம்பு, வெட்பாலை முதலியவற்றாலும், வாணவில், கார்முகில், மயில்செயும் நடனம் முதலியவற்றாலும் கார்ப்பருவங்கண்டார்; வேங்கை, செவ்வந்தி, ஏழிலைப்பாலை முதலியவற்றாலும், வெண்முகில், தண்வளி, வியனதிப் பெருக்கு முதலியவற்றாலும் கூதிர்ப்பருவங்கண்டார்; பனித்துளி, பனிக்காற்று முதலியவற்றாலே முன்பனிப்பருவம் கண்டார்; இலவங்கம், இலோத்திரம், பிரியங்கு முதலியவற்றாலே பின்பனிப்பருவம் கண்டார்.

பொழில்களிலும் புனல்களிலும் விளையாடுகை

ஆடவரும் மகளிரும் பொழில் விளையாட்டிலே ஶிருப்புடைபராய்ப் பொழில்களிற் புகுந்து மரம், கொடி முதலியவற்றிலுள்ள பூக்களையும், போதுக ளையும், அரும்புகளையும், தளிர்களையும் கொய்தும் தரித்தும், கொடுத்தும் விடுத்தும், பல்வகை விளையாட்டுக்களையுஞ் செய்தனர். பின்னர்ப்புனல்விளையாட்டிலும் ஶிருப்புடைபராய்க் குளம் முதலியவைகளிற் புகுந்து, அவற்றின் ஆழம் நோக்கி அஞ்சியும், கீழே அமிழ்ந்தும், மேலே எழுந்தும், நீரை எற்றியும் தெளித்தும், பல்வகை விளையாட்டுக்களையுஞ் செய்தனர். அப்போது மாலைக்காலமும் வந்தது.

மாலைபுங் காலையும் வருகை

சூரியனும் மேலைக்கடலை நோக்கினன். சீரியரும் மாலைக்கடலை நோக்கினார். மிருகங்களுந் துயிலிடத்தை நோக்கின. பறவைகளுங் கூடுகளை நோக்கின. திக்குஞ் சிவந்தது. செக்கரும் பரந்தது. பகலும் போயிற்று. இரவும் வந்தது. இருளுஞ் செறிந்தது. சந்திரனும் எழுந்தது. தாமரையும் குவிந்தது. குவளையும் மலர்ந்தது. விண்மீன்களும் விரிந்தன. யாவருந் தத்தமக்கேற்ற இடங்களை எய்தினர்; உண்டனர்; மகிழ்ந்தனர்; உறக்கமும் புகுந்தனர். இப்படியே இரவும் போயிற்று. காலையும் வந்தது. சூதரேத்திய துயிலெடை நிலையும் எழுந்தது. கீதவாத்திய முரசு சங்க நாதமும் எழுந்தது. கோழிச்சேவல் கூவுஞ்சத்தமும் எழுந்தது. தாழித் தோய்தயிர் கடையுஞ் சத்தமும் எழுந்தது. யாவருந் துயிலெழுந் திதயந் தெளிந்தனர். தேவரை வழிபாடு செய்து மகிழ்ந்தனர். அரசரும் நால்

வகை உபாயங்களை ஆராபந்தனர். தாமரையும் மலர்ந்தது. குவனையும் குவிந்தது. வண்டிகளும் மொய்த்தன. இரவும் போயிற்று. பசுவும் வந்தது. சந்திரனும் நடந்தது. சூரியனும் எழுந்தது.

வழியிற் செல்லுகை

சூரியன் எழுந்து தோன்றியபின் கண்ணபிரான் இரைவகை மலையினின்றும் எழுந்து, முன்போலத் தம்மைச் சூழ்ந்து சனங்களெல்லாம் பக்கங்களிலே வரத், தேரிலேறி வழிக்கொண்டு சென்று, நேரிலே வரும் காடுகளையும் மலைகளையும் கடந்தார்; மேடுகளையும் பள்ளங்களையும் கடந்தார்; நாடுகளையும் நகரிகளையும் கடந்தார். அங்ஙனம் செல்லுமவர் முல்லை நிலத்திலே பசுக்களின் முன்னங் கால்களிலே கன்றுகளைக் கட்டிவிட்டு முட்டிகளை முழங்கால்களில் இடுக்கிக்கொண்டு பால் கறக்கும் இடையர்களையும் கண்டார்; கொட்டில்களிலே இருந்துகொண்டு கள்ளுங் குடித்துக் குடித்துத் தட்டிந் தித் தமது நாம சங்கீர்த்தனம் பாடும் இடையர்களையும் கண்டார்; கறக்கும் இடையனுக்கு முன்னே பால் குடிக்க விரைந்தோடும் பசுக்கன்றுகளையும் கண்டார்; கொட்டிலில் இருந்தே எட்டியெட்டி அடிக்கடி தம்மைப் பார்க்கும் இடைக்குல்ச் சிறுமிகளையும் கண்டார்; குறிஞ்சி நிலத்திலே அடிப்பட்ட வழிகளை விடுத்து எதிர்ப்பட்ட பக்கங்களினின்றும் சடிதியாய் மலையிலேறுந் தமது யானைகளையும் கண்டார்; ஆரவாரத்தோடு செல்லும் ஆனைமுதலிய சேனைகளுக்கஞ்சாமற் சாரலிற் கிடக்குந் சிங்கங்களையும் கண்டார்; விருகஷங்களின் தாடிகளாய்போல நெருக்கமாய் ஆங்காங்குத் தூங்குந் தேன்கூடுகளையும் கண்டார்.

இன்னுமவர் மருத நிலத்திலே வயல்விளைவு காக்கும் மகளிரையும் கண்டார்; பறவைகளை ஒட்டிச்சிறிது தூரந்

செல்லுதற்குள்ளே மானினங்களும் வந்து தானியங்களிலேதாவ அங்குமிங்கும் போய் மனந்தடுமாறும் மகளிரையும் கண்டார்; கிட்டி வந்து கீழே மறைந்த முள்ளு வேலிக்கு மேலே முகம் வைத்து எட்டியெட்டி யார் என்று பார்க்குந் சேரிமகளிரையும் கண்டார்; காலிடைச் சிலம்பொலி போல ஒலிக்குந் தோலடிப் பறவைகளையும் கண்டார். இக் காட்சிகளாலே, கடந்த வழியும் நெடுந்தூரம் என்பதை நினையாராய் அவர் மகிழ்ந்த மனத்தொடும் போய், எதிர்ந்த நதியாகிய யமுனையையும் கடந்தார். யானை முதலிய நால்வகைச் சேனைகளும் கால்களாற் சென்று கடந்தன. மகளிர் யாவரும் மெள்ள மெள்ள வள்ளங்களாற் கடந்தனர்.

எதிர் கொள்ளுகை

கண்ணபிரான் யமுனையாற்றையும் கடந்து கிட்டி வந்து விட்டார் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட தருமபுத்திரர் அவரை எதிர்கொண்டு அழைக்கக் கருதித் தேரிலேறி வழிக்கொண்டு சதுரங்க சேனைகளோடும் சகோதரர்களோடும் எதிரே வந்தார். இரண்டு பக்கச் சேனைகளும் ஒன்றையொன்றெதிர்த்து கங்கையும் யமுனையும் போலக் கலந்து நடப்பாரின. ஆயினும், இரண்டு சேனையில் யானைகளும் முரண்டு பகை கொண்டன. கண்ணபிரானும் அவரை எதிர்கொள்ள வருந் தருமபுத்திரரும் சிறிது தூரத்திலே ஒருவரை ஒருவர் கண்டு தத்தம் தேர்களினின்றும் இறங்கினர். இருவருந் சற்றே நடந்து போய் ஒருவரை ஒருவர் அணுகினர். அணுகிய உடனே கண்ணபிரான் தருமபுத்திரருடைய அடிகளிலே விழுந்து வணங்குதுக் கண்ணபிரானை எழுப்பித் தமது மார்புறத் தழுவினார். தழுவி யின் கண்ணபிரானும் வீமன் முதலிய

வீரர்களைத்தழுவி, இன்சொற்களுஞ் சொல்லிக் கொண்டாடியபின், தருமபுத்திரரோடு ரையாடி, அவர் சொல்லின்படியே தேரிலேறி வீற்றிருந்தார். தருமபுத்திரர் முதலிய பாண்டவருந் தேரிலேறினர்.

தேரிலேறியபின் அவர்கள் ஐவரும் ஆர்வமும் அன்புமுடையாய்க் குருவுக் கருகிலிருந்து குற்றேவல் செய்யும் பரிவின் பிக்க சீடர் போலப் பக்கங்கள் நான்கிலும் இருந்து கண்ணபிரானுக்குப் பணி செய்தார்கள். ஒருபக்கத்திலே வீமனிருந்து சாமரையை விசினான். மற்றப் பக்கத்திலே அர்ச்சுனனிருந்து வெண்கொற்றக் குடையை விரித்துக் கவித்தான். பிற்பக்கத்திலே நகுலசகாதேவர் இருவரும் இருந்து வேண்டும் பணி புரிந்தனர். முற்பக்கத்திலே தருமபுத்திரரிருந்து தாமே சாரதியாய்த் தேரைச் செலுத்தினர். தேரும் இந்நிரப்பிரத்த நோக்கிச் சென்றது. சனங்களும் சென்றன.

இந்திரப்பிரத்த மெய்துகை

இந்திரப்பிரத்த நகரியோ இந்திரலோகமே போல அளவிறந்த வளங்களாலும் அலங்காரங்களாலும் அழகமைந்து சிறந்து விளங்கிற்று. வீதிகளெல்லாம் பூதூள் பரவாமல் வாசநீர் தெளித்துக் காரகற் புகையும் கமழ் ஆட்டிச் சீரியனவாகச் செயப்பட்டு விளங்கின. நெடியனவான தடிகளிலே கட்டி நிமிர்ந்தி உயர்த்தப்பட்ட கொடியாடைகளெல்லாம் படபடென அசைந்து மேகத்தையும் வெரிலையும் மறைத்து விளங்கின. யாகத்துக்கு வருவோர் இருத்தற்பொருட்டமைத்த பாடி வீடுகளெல்லாம் பக்கங்களிலே சேனைகள் சூழ விளங்கின. இப்படி விளங்கும் இந்திரப்பிரத்த நகரியையும் ஒப்பீனகளையும் நோக்கி நோக்கிக் கண்ணபிரான் முதலியோர் நண்ணியவுடனே துந்துபி முதலிய மங்கலவாச்சியங்கள் அண்டுகோளகை

யும் அதிரும்படி எங்கும் முழங்கின. பொங்கி எழுந்தோடி இமயக்குகைக்குள்ளே புகும் கங்கை என்னும் மாநதி போலச் சேனைகளெல்லாஞ் சேர்ந்து நகரிக்குள்ளே போய் எதிரொலி காட்டின. கண்ணபிரான் முதலியோரும் அரசிருக்கை மண்டபத்தின் அருகிற் போயினர்.

அரசிருக்கைமண்டபம் புகுகை

அந்த மண்டபமோ காண்டவாதகனத்திலே தன்னுயிர் காத்த பாண்டவர்க்குக் கைம்மாறாக மயன் என்னும் தேவத்தச்சன் இமயச்சாரலிலே விந்து என்னும் நீர்நிலைபிலே தான் மறைத்துவைத்த வாருட்பருவநகர இரத்தினங்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்து தனது சிற்பநூல் வன்மையாற் செய்தது :

உம்மாவின் நருவீனையே னுயிர்பிழைத்தே
னீர்தத்த வயிர்க்கு வேறோர்
கைம்மாறு வேறிலீலக் குருகுலம்போ
லெக்குலமுந் காக்கு கிற்பீர்
தெம்மாற வுலகாளுஞ் செங்கோன்மைத்
தராபதிக்குச் சிற்பம் வல்லோர்
உம்மாவென் றதிசயிப்ப வரியமணி
மண்டபமொன் றமைக்கின் றேனே.

மேளாவில் வலகாண்ட வீடபருவ
சைகரகுல வேந்தர் வேந்தன்
தானுண்மை யுடன்பொருது தரியலரைத்
திறைகொணர்ந்த தாரா பத்தி
போனாளு மொளிவீசும் பலமணிகள்
விந்துவெனும் பொய்கை கன்னீர்
ஆனமற் கிடப்பனவுண் டவையிதற்கே
யுபகரண மாகு மென்றான். — (பாரதம்)

இந்திரநீலம், பதுமராகம், சந்திரகாந்தம், மரசுதம் முதலிய அரசுதனங்களால் அமைக்கப்பட்ட அறைகளையு

முடையது. மகத்துவமான இரத்தினங்கள் பளிர்ப்பின் ரென ஒளிப்பிழம்பு மிகுத்தலாற் போக்கு வரவு செய்யும் வாயில்களைப் புலப்படாதன வாக்கும் தூண்களையுமுடையது; சுவர்களையுமுடையது. இந்த மண்டபத்தை எதிரே நோக்கிக் கண்ணபிரானும் பாண்டவரும் தேரினின்றும் இறங்கி நீண்ட மலைபோன்றுநின்ற கோபுரவாயிலையுந் தாண்டி மெள்ள மெள்ள உள்ளே போயினர். கண்ணபிரானுந் தருமபுத்திரரும் “ இங்கே வருக, இங்கே வருக ” என்னும் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அங்கே விளங்கிய சிங்காசனம் ஒன்றிலே போயிருந்தனர். மற்றையோர்களுந் தக்கவாறே உபசரிக்கப்பட்டுத் தத்தமக்கிட்ட ஆசனங்களிலே போயிருந்தனர். தம்மிடத்திலே கண்ணபிரான் வந்தார் என்ற சந்தோஷத்தினாலே தருமபுத்திரர் தம்முடைய இரத்திரப்பிரத்த நகரி எங்கும் மங்கலமான திருவிழாக் கொண்டாடும்படி கட்டளையிட்டார். பாட்டுந்தாளமும் பபில, நாட்டியப்பெண்களாலே சாத்துவிகம் ஆங்குகம் என்னும் நாட்டியங்கள் இரண்டும் நடித்துக் காட்டப்பட்டன. நாட்டியம் முடிந்தபின் சகலரையும் அறிந்த கண்ணபிரான் தனித்தனி கண்டு கொண்டாடிச் சுவாத்தியமும் வினாவி இன்சொற்களுங்கூறி யாவரையும் மகிழ்வித்தார். பெரியவர் என்றுஞ் சிறியவர் என்றும் பேதம் பார்த்திலர். செல்வம் முதலியவற்றூற் செருக்கடையாதவர் சிறியவரையும் பெரியவர் போல மதித்துப் பேசிக் கொண்டாடுவர். செல்வச் செருக்கிலே மிகுந்தவர் சிறிதும் வாய்திறவார்.

இப்படியே யாவரையும் மகிழ்வித்தபின் கண்ணபிரான் தருமபுத்திரரோடும் ஓரிடம் நண்ணி அமிர்தமயமான வார்த்தைகளினாலே அபூர்விகமான பலவித காரி

யங்களும் பேசி அவரை மகிழ்வித்தனர். அதன்பின் கண்ணபிரானே நோக்கித் தருமபுத்திரர் சொல்லுவார்.

உபசாரங் கூறுகை

“ யாதவகுலப்பிரபுவே,

“ உலகத்திலே உயர்ச்சியுண்டாக எண்ணிப்பிறரைப் புகழ்ந்துரைப்போர் பெரும்பாலும் புனைந்துரை கூறும் பொய்ம்மையாள ராவர். அவர் நினைந்து கூறும் புனைந்துரைகளும் பொய்புரைகளேயாம். அந்தப் பொய்புரைகளை அற்பமேனும் வெட்கமின்றித் தமக்குப் புகழ் என்று தலையசைத்து முன்னிலையிற் கேட்டு முகமலர்ச்சி கொள்வாரும் முடராவர். நீரோ அவர்போன்றார் ஒருவராகாது பெருங்குணங்களெல்லாம் ஒருங்கு நிறைந்த தடங்கடலாய் விளங்குகின்றீர். உம்மைப் புகழ்வோர் ஒருகாலத்தும் புனைந்துரை கூறும் பொய்மையாளராகார். உம்மைப் புகழ்ந்துரைக்கும் உரைகளும் பொய்புரைகளாகமாட்டா. நீரும் புறநச்சுபுரைகளைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி கொள்ள மாட்டீர். ஆயினும் உமது மகிமைபைச் சொல்லும் படி எமதுமாம் விரும்புகின்றது. அதனைத்தடுத்தல் அரிது. முன்னிலையிற் கூறல்பற்றி முகம் கோணச் செய்யினும், மெய்ம்மை அமைந்திருத்தலால் நம்முரையும் கொள்ளற் பாலதேயாம்.

“ யாதவகுலப்பிரபுவே,

“ மகத்துவம் பொருந்திய உம்முடைய வலியையினாலே இந்தப் பரதகண்டம் எம்முடைய இராச்சியமாக நெடுங்காலம் நிலைபெற்று வருகின்றது. உம்முடைய கருணையினாலே நாமுந் தருமங்களைத் தேடித் தருமர்

என்னும் பேரும் பெற்று வாழ்கின்றும். அதுமட்டோ! திக்குகளை விசயஞ் செய்து திரவியத்தைபுந் தேடினும். இந்த யாகத்துக்குங் கருணை செய்யக்கடவீர். தூற்றா நெற்பொலிக்குக் காற்று வந்தது போல இந்த யாகத்தில் வந்துநிற்கின்றீர். குற்றங்களாகிய பதர்களெல்லாம் சூலை சூலைந்தோட, இந்த யாகமும் கிரமமாக முடியும். யாம் தேடிவைத்திருக்குந் திரவியங்களையும் ஏற்று, இந்த யாகத்தையும் நீரே செய்ய வேண்டும். நாமும் செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்வோம். இங்கே வரும் இடையூறு களையும் நீரே நீக்க வேண்டும். மேலும் யாம் செய்ய வேண்டியவைகளைச் சொல்லவும் வேண்டும். மூன்றுலகையும் ஆண்டருளும் முதல்வராகிய நீரே என்டுள்ள எம்மையும் ஆண்டருளும். எம்முடைய சகோதரரும் யாமும் உம்முடைய சொல்லின்படியே வழுவா தொழுகுவோம்” என்று தருமபுத்திரர் சொல்லினர். அப் பொழுது கண்ணபிரான் அச்சபையிலிருக்கும் அரசர் யாவரும் வேட்கையோடும் கேட்கும்படி உச்சமான தானியோடுஞ் சொல்லுவார்.

உத்தரங் கூறுகை

“தருமபுத்திரரே,

“நீர் திக்குவிசயஞ்செய்து திரவியந்தேடினது தக்கந் வாய்த் தலையமைந்த உமது நீதியின் பெருமையினாலன்றி எமது வலிமையின் பெருமையாலன்று. உணவுகளை முறைகடவாமல் உண்பவனுடைய பிணியணுகாச் சுவாத் தியம் மருந்துவனால் வந்ததென்றுரைத்தல் பொருத்த மாகுமா? இராயகுய யாகஞ் செய்தற்கு உரியவர் யாவர்? அதனைச் செய்தற்கு யான் அதிகாரியல்லேன். இப்பூம்

முழுதற்கும் இராசாவாய் இருக்கும் நீரே அதனைச் செய்தல் வேண்டும். இட்டமான வேறு காரியங்களிலே என்ன சியமித்துவைபும். அவைகளை யெல்லாம் தவறு வாராமல் உமது சொல்லின்படியே செய்து முடிப்பேன். இந்த யாகத்தைபுங் காவல் செய்வேன். இந்த யாகத்திலே உமதேவலைச் செய்யாமல் அவமதி செய்யும் அரசர் தலைகளை இந்தச் சக்கரம் விரைவிற் சென்று துணித்து நிழ்த்தும்” என்றார். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட தரும புத்திரர் கண்ணபிரானே நோக்கி, “யாதவகுலப்பிரபுவே, இந்த யாகத்துக்குப் பாதுகாவலாக நீரிருக்கும் போது எமது பெருமைக்கு மாறாக யாதோர் இடையூறும் வரமாட்டாது” என்று மகிழ்ச்சி கொண்டு யாகத்திலே பிரவேசித்து யசமானராயிருந்தார்.

யாகஞ் செய்கை

ஓமம் முதலிய யாகக் கிரியைகளைத் தாமே செய்வ வாகப் பாவனை பண்ணித் தலைமை பெறும்படி தருமபுத் திரரை நியமித்து விட்டபின் யாகபுரோகிதர்கள் அக்கிரியைகளைத் தாமே செய்தார்கள். தேவர்களை அழைக்கும் பந்திரங்களை நாவிலே அபத்தம் பற்றாமல் உச்சமாய்ச் சொல்லி, நெய் முதலிய ஆவுதிகளை யாகாக்கினியிற் சொரிந்தார்கள். சாமவேத ஞானிகள் சந்த சுரங்களோடுஞ் சாம வேதங்களைத் தவறாது பாடினர். ஆவுதிகளையெல்லாம் அக்கினியும் நாவினால் உண்டு வேகமாய் எழுந்து சுவாஸித்தது. அங்கே எழுந்த புகை திசைகளைக் கருமை யாக்கி முகில்களைபுங் கடந்து தேவுலகம் போயிற்று. இந்த யாகக்கிரியைகளெல்லாம் குற்றமுங் குறைவும் பற்ற

ரூது முற்றுங் கிரமமாக முடிக்கப்பட்டன. யாக புரோகிதர்களுடைய யுகம் மிகுத்த புத்தியும், தருமபுத்திரர் தேடி வைத்த சாமக்கிரிகளும் அவை கிரமமாக முடிக்கப் படுதற்குக் காரணமாயின.

யாகம் முடிந்தபின் யாகபதியாகிய தருமபுத்திரர் யாக புரோகிதர்களாகிய வேதியர்களையடைந்து, தகஷணைக் ளாகத் திரவியங்களைக் கொடுத்து, மனம் மகிழ்வித்துப், பாவம் நீங்கிப் பரிசுத்தராயினர். வாங்கிய வேதியர்களும் பாவமின்மையாற் பரிசுத்தராயினர். சந்திர சூரியருள்ள வரைக்கும் “இந்த நிலம் முற்றுட்டு” என்று தமது கையாலே சாதனஞ் செய்து வேதியர்க்குப் பூதானமுஞ் செய்தார். சதாசாரப் பயிற்சியும், சாத்திர வுணர்ச்சியும், கோத்திரவுயர்ச்சியும் ஒருங்குவாய்த்த வேதியர்களை வேறு வேறாக விசாரித்து விசேடமாகக் குறித்துக் கொண்டார். விருந்தராய் வந்த வேதியர்களையும் விருந்தோம்பும் முறையாய் உபசரித்து வேண்டும் பொருளுங் கொடுத்து விடுத்தார். அப்பொழுது உபகாரமாய் அரசர்கள் கொடுத்த உத்தமரத்தினம் முதலிய உயர்ந்த பொருள்களையும், வாங்குஞ் செயலிலே தமக்கு வாஞ்சையிலதாயினும், கொடுக்குஞ் செயலிலே கொண்ட வாஞ்சையினாலே, வாங்கி வாங்கி வேதியர்க்கே தியாகமாக விருப்பொடுங் கொடுத்தார். அரசர்கள் யாவரையும் வரிசை பெற நோக்கி அவர் வர்க்குத் தக்கவாறே உபசரித்து மகிழ்வித்தார். வெற்றியினாலே தாம் பெற்றுக்கொள்ள விட்டுத் தோல்வியடைந்த அரசர் தேசங்களையும் அவர்க்கே மீளவுங் கொடுத்து மனமகிழ்வித்தார். இப்படியே பற்பலவாய் பெருங்காரியங்களை ஒருங்கு தாங்கி அங்குமிங்கும் போய் அலைந்தாராய்

னும் “எங்களுக்கும் பொருள்கிடைக்கும்” என்றெண்ணி அங்கே வந்த யாசகர்களாகிய ஏழைகளை மறந்திரராய் அவர்களையும் மகிழ்விக்கக் கருதினர்.

யாசகர்க் கீகை

அப்பொழுது தருமபுத்திரர் அங்கே வந்திருக்கும் ஏழைகளாகிய யாசகர்களை நோக்கினார். தாதாவாகிய தருமபுத்திரரை யாசகர்களும் நோக்கினர். வரத்தோடும் வீரத்தோடும் திரவியங்களை வாரி வாரித் தருமபுத்திரர் விசினார். வாங்கி வாங்கி யாசகர்களும் வறுமை நீங்கி மனங்கனித்தார். யாசகர்களுக்குத் தருமபுத்திரருக்கும் இடையிலே “இவர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும், இவர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும்” என்ற சொல்லன்றி “எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும், எனக்குக் கொடுக்க வேண்டும்” என்ற சொல் எங்கேனும் நிகழவில்லை. கொடுக்கும் போது தருமபுத்திரரிடத்திலே ஆதரவும் அன்பும் இரக்கமும் இன்சொல்லும் அகமலர்ச்சியும் முகமலர்ச்சியும் சாவதானமுஞ் சம்பூரணமாகக் காணப்பட்டன. சீறி வைதலும் வேறுபட்டு நோக்கலும் காலம் போக்கலும், குறைவுபடக் கொடுத்தலும் முகங்கோணலும் மனங்கோணலும் தற்புகழ்ச்சியுஞ் சற்றேனும் காணப்படவில்லை. சற்றுகூண முடையவர்களுந் தூர்க்கூணமுடையவர்களுந் கிரமமாகவே திரவியம் பெற்றார்கள். திரவியம் பெற விரும்பி வந்தவர்களுள்ளே திரவியம் பெறாமற் போனவரில்லை. போசனம்பெற விரும்பி வந்தவர்களுள்ளே போசனம் பெறாமற் போனவருமில்லை. சுவாத்தியம் பெற விரும்பி வந்தவர்களுள்ளே சுவாத்தியம் பெறாமற்

போனவருமில்லை. ஆண்டு வந்தவர்களுள்ளே வேண்டேட்டால் மகிழ்ந்தவர் அநேகர்.

அக்கிர பூசை

தானதருமங்கள் முடிந்தபின் சபையாரையும் உபசரிக்கக்கருதிய தருமபுத்திரர் முற்பூசையாகிய அக்கிரபூசைக்குத் தக்கவர் யாவர் என்று சபையிலிருக்குந் தக்கோரைக்கேட்டனர். அக்கேள்விக்கு வித்தாரமாக வீட்டுமர் விடை கூறுவார்: “ தருமபுத்திரரே, பிறர் சொல்லாமலே எல்லாவற்றையும் நீரே அறிவீர். இங்கிருப்போருடைய ஏற்றிழிவுகளையும் நன்கறிவீர். ஆயினும் தக்கோரையுங் கேட்கின்றீர். அதுவும் முறையே யாம். நாமுஞ்சொல்லுகின்றும்; கேளும். இல்வாழ்வார், பிதா முதலிய பெரியோர், உறவினர், யாக புரோகிதர், மருமக்கள், புவிக்காசர் என்னும் அறுவகையாருள்ளே ஒருவரே அக்கிரபூசைக்குத் தக்கவராவர் என்று மூதுணர்ந்த முதியோர் சொல்லுவார். இந்தச்சபையிலே இல்வாழ்வாரும் பிறருமாக அந்தணருள்ளும் அரசருள்ளும் பலர் வந்திருக்கின்றனர். இவருள்ளே ஒருவரைத் தெரியலாம். இவரை விட்டுக் குணங்களிற் சிறந்தாரையுங் கொள்ளலாம் என்றும் அம்முதியோர் சொல்லுவார். இந்தச்சபையில் இருக்கும் அந்தணருள்ளும் அரசருள்ளும் பெந்துவாகிய கண்ணபிரானே விசிட்ட குணங்களெல்லாம் நிறைந்து விளங்குகின்றார். அக்கிரபூசையையும் அவர் தாமே கைக்கொள்வார் நீன்று கருதுகின்றும்.

கண்ணபரத்துவம்

“ மாநாட வடிவத்தோடும் இங்கேவந்து நின்றல் பற்றி அவரை மாநாடர் என்று முழுதும் கருதல் வேண்டாம்.

அவரோ அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்த பரமத்து மாவின் பங்கு எனப்படும் கூறமைந்த அவதாரப்பேறுடையவர். பூமியின் பாரம் தீர்க்கும்படி யாநாடசீரங்கொண்டார். அவருக்கு அவிச்சை, அகங்காரம் முதலிய ஐவகைக்கிலேசங்களும் இல்லை. நன்மை தீமைகளும் இல்லை. இன்பதுன்பங்களும் இல்லை. அவரோ எங்கும் நிறைந்தவர்; எல்லாம் அறிபவர்; தம்வயமுடையவர். பிறப்பில்லாதவராயினும் பிறப்புடையவர் என்றும், சத்திய முடையராயினும் மாயமுடையவர் என்றும், விருத்தராயினும் பாலர் என்றும், பழையவராயினும் புதியவர் என்றுஞ் சொல்லப்படும் பண்புமுடையவர். மனம் மொழி மெய்களுக்கு அணுகாத மஹாநாயினும் சினம் முதலியன நீங்கிய ஞானிகளுடைய தியான சமாதிகளிலே நனுக்குந்தன்மைபு முடையவர்.

“மூன்று குணங்களாலும் மூன்று வடிவங்கொண்டு மூன்று தொழில்களையுந் தாமே செய்கின்றார். இராசகுணந்தழுவிப் பிரயாவாய் நின்று படைக்கின்றார். சத்துவ குணந்தழுவி விட்டுணுவாய் நின்று காக்கின்றார். தமோசுணந்தழுவி உருத்திராய் நின்று அழிக்கின்றார். படை, கா, அழி என்னும் வினைப்பகுதிகள் விசுதி முதலியவற்றொடு விரவிப் படைக்கின்றார், காக்கின்றார், அழிக்கின்றார் என்பன போலச் செய்வினையாய் வழங்கப்படுதலன்றிப் படு என்னும் விசுதியும் நடுவிற சேர்ந்து படைக்கப்படுகின்றார், காக்கப்படுகின்றார், அழிக்கப்படுகின்றார் என இவர் செயலிலே செயப்பாட்டு வினையாய் வழங்கப்படுதலில்லை. துதி என்னும் வினைப்பகுதியோ விசுதி முதலியவற்றொடு விரவி இவைபோலத் துதிக்க

சின்னூர் எனச் செய்வினையாய் வழங்கப்படுதலில்லை. அது படு விசுதியை நடுவிற்பொருந்தித் துதிக்கப்படுகின்றார் எனச் செய்ப்பாட்டு வினையாயே இவர் செயலில் வழங்கப்படும்.

“அவர் ஆதியிலே நீரைச்சிருட்டித்து அந்த நீரிலே தம்மாலுண்டாய பொன்மயமான சூருப்பத்திலிருந்தும் பிரமாவைச் சிருட்டித்தார். பிரமா பூமியைச் சிருட்டித்தார். ஆதலாற் பூமிக்கும் அவரே காரணர். திருப்பாற் கடலிலே யோசு நித்திரை செய்கையில், அங்கே வந்து நித்திரைக்குப் பங்கஞ்செய்த மதுகைடபர் என்னும் அசுரர்களை மூட்டுப்பூச்சியை நசிப்பது போல நசித்துத் தொலைத்தார். வராகர்வதாரத்திலே கடற்குள்ளே முழு கிக் கீழே போன பூமியை மேலே எடுத்து நிறுத்தினார். நாரசிங்காவதாரத்திலே ஆயுதங்களாற் கொல்லப்படா வர முடைய இரணியன் என்னும் அசுரனை நகத்தினாலே மார்பைக்கிழித்து வதைத்தார். வாமனாவதாரத்திலே மாவலி என்னும் அசுரனிடமிருந்து பூமியைக்கவர்ந்து தேவேந்திரனுக்குக் கொடுத்து உபேந்திரன் என்னும் பெயரையும் விளக்கினார். தத்தாத்திரேயாவதாரத்திலே அத்தியயனஞ் செய்பாது மறந்துவிட்ட வேதங்களை மீண்டும் அத்தியயனஞ் செய்யும்படி விதித்தார். பாசுரா மாவதாரத்திலே கார்த்தவிரியன் என்னும் பார்த்திவனுடைய ஆயிரம் புயங்களையும் அறுத்து வீழ்த்தினார். இராமாவதாரத்திலே இலங்காபுரிக்கு அரசனாய் விளங்கிய இராவணனை அகங்காரமுந் தலைபத்தும் அற்றுவிழும்படி பொருது வீழ்த்தினார். இரட்சக்கிருஷ்ணாவதாரத்திலே ஐந்தருக்கனிலே ஒன்றாய்த் தேவலகிலே நின்ற பாரிசாதத் தருவைப் பூவுலகிற் கொடு வந்து அந்தப்புரத்திலே நாட்டினார். சிசுபாலனுடைய நெற்றிக்கண்ணினையும் கெற்

றென மறையும்படி செய்தார். கோபாலாய் நின்று கடத்தற்கரிய பெருமழையினின்றும் பசுநிரைகளைப் பாதுகாத்தார். பகையாளரைக் கொல்லும்படி வசுதேவனுக்கு மகவாகி அவதாரஞ் செய்தார்.

“இவ்வாறாக அவதாரங்களை எட்டாமல் மறைந்து நிற்குஞ் சுவாப நிலையிலும் யாகங்களிலே பூசைசெய்யப்படுகின்றார். இவ்விதமான பெருமையுடைய அந்தப் பரமாத்துமா மாதுடவடிவோடும் இந்த யாசுத்திலே உம்முடைய புண்ணிய விசேடந்தாலே முன்னிலையிலே வந்து முதல்வராய் நிற்கின்றார். அக்கிர பூசையையும் அவர்க்கே செய்து இப்புவி நிலைக்கும் வரைக்கும் இருக்கும் மெய்ப்புகழ் பெற்று விளங்கக்கடவீர்” என்று வித்தாரமாகச் சொல்லி விட்டுமர் முடித்தார். விட்டுமர் வார்த்தையைக் கேட்ட தருமபுத்திரர் அக்கிர பூசையை அவர்க்கே செய்தார்.

சிசுபாலன் நிந்திக்கை

அக்கிரபூசை கண்ணபிரான்பால் அடைந்த செய்தியைத் தூர்க்குணாகைய சிசுபாலன் கண்டு மனநிலை திரிந்து பொறாமை கொண்டான். சகிக்க இயலாமல் அவன் மனம் தகதக என்று கொதித்துப் புழுங்கிற்று; கோப வெந்தழல் கொழுந்துவிட்டெரிந்தது; முவுலகும் அஞ்ச முடியாசைந்தது; முன்னிறம் நீங்கி முகங் கறுத்தது; மண்ணிறம் நீங்கி விழிசிவத்தது; படபடெனச் சரீரம் படறி நடுங்கிற்று; சளசளென வேர்வை தாரையாய் வடிந்தது. அவன் துடுக்கெனக் கரத்தை எடுத்து அவைக்களம் அஞ்சத் தொடைக்கண் அடித்தான். தொடைக்கண் அடித்தபின் சடக்கெனக்கிளர்ந்துகடைவரும் முகிலென வெடிபட முழங்கினான். வெடிபட முழங்கி வெட்டெனவான விட்டேவார்த்தைகளை வெடுவெடுவெனச் சொல்லுவான்:

பூபால ரவையத்து முற்பூசை பெறுவார் புறங்கானில்வாழ்
கோபால ரோவென் றுருத்தங் கதிர்த்துக் கொதித்தோதினான்
காபாலி முனியாத வெங்காம னிகரான கல்செய்தியெழ்
தீவால டங்காத புகழ்வீர கயமன்ன சுசுபாலனே.

குரன்கு லத்தோர் குபோன்கு லத்தோர் சுடர்ப்பாவகப்
போன்கு லத்தோர் முதலோ ரிருந்தார்தன் பெயர்பெற்றேபர்
வீரங்கொ லோவாகு சாரங்கொ லோசெல்வ மிச்சங்கொலோ?
பூரம்பு ராசிப் புவிக்கென்று முதுவோர்கள்பொதுவோர்கொலோ?
(பாரதம்)

“குந்தி புத்திரரே,

“பட்டவர்த்தனர், மசுடவர்த்தனர் முதலிய பற்பல
அரசர்களும் மிச்கு ிறைந்த இச்சபையிலே அரசர் வரி
சையில் உறுதவரும், பெரியவர் மதிப்புப் பெறுதவருமா
கிய கண்ணபிரானே அக்கிரபூசைக்குத் தக்கவர் என்று
விபரீதமாக விளங்கி அக்கிரபூசையையும் அவர்க்கே செய்
தீர்! தேவர்க்குக் கொடுக்கும் அவிப்பாகத்தைச் சேரியிற
கூடச்கும் நாய்க்குக் கொடுக்கலாமா? அக்கண்ணபிரான்
நீது மக்கவாரப்பாடு வைத்திருக்கும் உமக்கு அக்கண்ண
பிரானுந் தக்கவராகவே தோன்றுவர். தக்கவரல்லர்
என்பது சற்றுந் தோன்றுது. வாரம்பட்டுழித் தீயவும்
நல்லவாம் என்பர்.

வாரம் பட்டுழித் தீயவு நல்லவாந்
தீரக் காய்ந்துழி நல்லவர் தீயவாம்
ஒரும் வையத் தியற்கையன் றோவென
வீர லேனெடுங் கண்ணி விளம்பினார்.

(நீவகசிந்தாமணி.)

“சத்தியந் தவறமாட்டோம் என்று நித்தியமும்
பறையடிக்கின்றீர். தக்கவரல்லராகிய கண்ணபிரானைத்
தக்கவர் என்று கொண்டு சம்மானஞ் செய்தது சத்தியத்
தன்மைக்குத் தவறாகாதோ? நடுநிலையாகிய தருமநீதி

எங்கே நடந்தது? தருமநீதி யில்லாத உம்மைத் தரும
ராசன் என்று உலகஞ்சொல்லும் வார்த்தை தீயவார
மாகிய செவ்வாயை மங்கலவாரம் என்பது போன்ற
கபடவார்த்தையேயாம். அக்கிர பூசையாலே அவமான
மடைந்த அரசர் யாவரும் யாது செய்யவேண்டும்?” என்று
தருமபுத்திரரைக் கடிந்து கூறியபின், விட்டுமறைக்
கடிந்து விளம்புவான் :

“சந்தது குமாரரே, (விட்டுமறை).

“இச்சபையிலே அக்கிரபூசைக்குத் தக்கவர் யாவர்
என்பதைத் தருமபுத்திரர் அறியாராயினும் நீரும் அறி
யாதது போகியம். இல்வாழ்வார் முதலாக ஆறு பேர்
களை அக்கிரபூசைக்குத் தக்கவர் என்று கூறினீரல்லவா?
அந்த ஆறுபேரூள்ளும் இந்தக் கண்ணபிரான் யாவராவர்?
ஒருவருமாகாரே! பின்னர் நீர் இவரைச் சொன்னதற்குக்
காரணம் என்ன? இவரை நீர் புகழும் வார்த்தை எவ்
வியல்புடையது? மங்கல பாடகருடைய துதிகவிபோன்ற
கபடவார்த்தையோ? உமது நரையும் வீண்! அறிவும
வீண்! அவதானமும் வீண்! மூப்பும் வீண்! ‘நத்துப்புரை
முடியீர்! நல்லுணர்வு சற்றுமீளீர்! எத்துக்கு முத்தீர்!’
எவ்வளவோ உயர்ந்த அரசர் பலர் இங்கே இருப்பவும்
அவர்மேலே ஒரு சிறிதும் போகாமல் எவ்வளவோ தாழ்
ந்த கண்ணபிரான் மேலே இனிது சென்ற உமது விருப்
பம், உயர்ந்தமேட்டு நிலங்கள் பல இருப்பவும் அவைகளை
யெல்லாம் பாட்டிலே விட்டுத் தாழ்ந்த பள்ளமான நிலத்
திற செல்லும் வெள்ளமாகிய கங்கைக்குப் பிள்ளை நீர்
என்பதைச் செங்கை நெல்லிப் பழம்போலத் தெவிரிக்
கின்றது. தந்தை வழியை விட்டுத் தாய் செல்லும்
வழியைத் தொடருதல் நன்றுதீ தறியாத மிருகங்களின்

குணமாகும்” என்று சொல்லியபின் கண்ணபிரானையும் முன்னிலையாக்கிச் சொல்லுவான் :

“ கண்ணபிரானே,

“ அக்கிரபூசையை அரச வரிசையிற் சேர்ந்த தக்கவர் ஒருவரே பெறவேண்டும். நீர் அதற்கேற்ற நிலைமையுடையீரல்லீர். நீர் யார் என்பதை நீரே ஆராய்ந்துபாரும். பலராமருடைய துணையால் வந்த வலிமை யன்றி உமக்கென வேறாயிருக்கும் வலிமை யாது? வலிமையுள்ளேன் என்று தலைமை பேசுகின்றீர். காலவன், சராசர்தன் முதலிய சாவலர்களுக்குச் சாலவுந் தோற்றுத் தலைமையிழந்தீர். அப்பொழுது உமதுவலிமை ஆரிடம் போயிற்று? சத்தியன், மதுசூதனன், சக்கரதரன், விக்கிரமன், நிரஞ்சுணன், ஸ்ரீபதி, நரசிம்மன் முதலிய நாமங்களை உலகத்தார் உமக்கு வழங்குவர். சத்தியன் என்பது நக்கினசுத்துவின் புத்திரியாகிய சத்தியபாஸிமையப் பத்தினியாய் வைத்திருத்தல் பற்றி வந்த நாமம். மதுசூதனன் என்பது தேனீக்களை நீக்கித் தேனழித்தலால் வந்த நாமம்; மது என்பவனைக் கொன்ற காரணம் பற்றி வந்த நாமமன்று. சக்கரதரன் என்பது பணவர்க்குப் பயந்த சேனையைத்தரித்தல் பற்றி வந்த பெயர்; (சக்கரம்-சேனை.) சக்கராயுதமுடையவன் என்பது தகுதியன்று. விக்கிரமன் என்பது விண்ணிலே அடிவைத்தலால் வந்த நாமம்; வீரமுடைமையால் வந்த நாமமன்று. நிரஞ்சுணன் என்பது மானுடசார்த்துக் குரிய வீரம். வலி முதலிய குணங்கள் இன்மைபற்றி வந்த நாமம்; முக்குணங்களையுங் கடத்தலால் வந்த நாமமன்று. குணங்களைக்கடந்தீராயின், முக்குணங்களையும் விடும்படி முயலுவதென்னையோ? குணங்கடந்த ஒருவர்க்கு அக்கிரபூசையாது பயன் செய்யும்? மொட்டந்தலைக்குச் சீப்பு யாது

செய்யும்? ஸ்ரீபதி என்பது ஸ்ரீ என்னும் பெயருடைய இலக்குமிக்குப் பதியாயிருத்தல் பற்றி வந்த நாமம்; இராச்சிய லக்குமியுடைமைபற்றி வந்த நாமமன்று. நரசிம்மன் என்பது இவன் பாவங்கள் இன்மைபாலே நரசிம்மத்தையும் வென்றவன் என்றே உலகம் அறியவேண்டும் என்று வைத்த ஒரு நாமம்; நரசிம்மனை வென்ற காரணம்பற்றி வந்த நாமமன்று” என்று கோமாளமும் கொடுமைபுந் தோன்றக் கண்ணபிரானைக் கடிந்து கூறியபின், சடையிலிருந்த அரசரையும் முன்னிலையாக்கிச் சொல்லுவான் :

“ அரசர்களே,

“ இந்தச் சபையிலே சிங்கவேறுபோல நீங்களெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவும் உங்களை ஒரு சிறிதும் பாராமல் காட்டு நாயை மதித்து அவிப்பாகக் கொடுப்பவர் போல அந்தக் கண்ணபிரானே இந்தத் தருமபுத்திரர்களுக்கு மதித்து அக்கிரபூசை செய்தாரே! இச்செயல் நங்களுக்கெல்லாம் பேரவமானம் என்பதை நீவிரியாததைன்? அந்தக் கண்ணபிரான் எருத்து மாட்டு வடிவமாய் உருத்துவந்த அரிட்டன் என்னும் அசுரனைப் பிடித்தடித்து வதைத்து முடித்த கொலையாளர்; மதாட்டுப் பூசை புரிதற்கேற்ற சத்தியாளரல்லர். மாடிக்குஞ்சண்டாளர் தேகம் அழுக்கு மலிந்து அருவருப்பாய் இருக்கும். சீ! சீ! அருவருப்பு! கண்ணபிரான் குழந்தையாய் இருந்த போது பால்குடிக்க அழுவதைப் பார்த்து முலைசுரந்து பால் கொடுத்த பூதனை என்னும் மாதையும் வேதனை செய்து கொன்றார். அவன் ஒரு பெண்ணென்று இரங்கா தொழியினும் முலைசுரந்து பால் கொடுத்த முலைத்தாய் என்று மனமிரங்க வேண்டாமா? கொடிது! கொடிது! கண்ணபிரான் தம்மை ஏவலராகக்

கைக்கொண்டு பசுக்காவலிலே வைத்துப் பாதுகாத்து வந்த மாமனாகிய கஞ்சனையும் வதைத்தார். கஞ்சன் தலைவனும் கண்ணபிரான் அடிமையும் அல்லவா? தமக்குத் தலைவனாயிருந்த கஞ்சனை ஏவலராய் நின்ற இவர் எப்படிச் கொல்லலாம்? பாவம்! பாவம்! கண்ணபிரான் வலிமையற்ற சுகடாசரனை உதைத்து வதைத்ததும், கோவர்த்தனம் என்னும் சிறுமலைபைக் குடை என்று சற்றே உயர்த்தினதும், வைரமில்லாத மருதமரத்தை இருபிளவாக முரித்ததும் தைரியமான வீரர்களுக்கு அசிசுயமான செயல்களாகா!”

அண்டர்க் கெல்லா மாசான வாசன் டலனுக் கண்டிரினி துண்டற் கமைத்த பாலடிசிலுண்டா றெருநா னொருதானே கொண்டற்கன்மாரிபைமுன்னன்கோவர்த்தனபேகுடையாகச் சண்டப்பிரசண்டவேகமுடன் நடுத்தானேறு படுத்தானே. கஞ்சனெனு மாமனொடு கானையம் விளைத்தான் வஞ்சனையி னுலமரு மெத்தனை மலந்தான் தஞ்சமென வேமருவு தமரிலொரு தானே விஞ்சிவிர காலுரிய மேதினி புரந்தான்.—(பாடல்.)

இந்தவாறே விட்டுமே நின்றதைகளைச் சொல்லிவிட்டு நரகாசுரன் புதல்வன், வேணுதாரியோடு கூடி நின்று கைத்தாளந் தட்டுதல் போலக் கைகொட்டி அட்டகாசஞ் செய்தான். அதனை நோக்கிய யதுகுல வீரர்களுள் சிசுபாலன் மேற் சினந்திருநி எழுந்தார். அவரைக் கண்ணபிரான் தடுத்தது, “நாஅகுற்றம் பொறுப்பேன்” என்றதை நோக்கி “நிந்தைகளில் எத்தனை நிறைவேற்றிற்று” என்று சிசுபாலன் சொல்லும் நிந்தைகளைச் சிந்தைபிற கணித்து வந்தார். நிந்தையாலே சிந்தை திரிந்து வேறுபட்டார்லர். விட்டுமே “சாது நிந்தை தாங்கலாற்றுகு” என்று சிந்தை வேறுபட்டுக் கனரகடந்துவரும் கடல்

போல முழங்கிக் கட்டிமாயுந் தைரியமாயும் பேசுவார். “இச்சுபையிலே யான் செய்வித்த அக்கிரபூசையிலே உக்கிரமும் பொருமைமுழுடைபவன் இக்கணம் எழுந்து வில்லு வளைக்கக் கடவன். எல்லா அரசர்கள் சிசுகுலம் இந்தப் பாதம் வைக்கப்பட்டது” என்றார்.

இப்படி விட்டுமே கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட சிசுபாலன் பக்கத்தாராகிய அரசர் யாவரும் அளவுக்கு மேலே கோபங்கொண்டார்கள். துருமன் என்பவன் கோபத்தினாலே தேகம் எங்குந் சிவந்து வேறொரு நச்சுமரம்போல விளங்கினான். வேணுதாரி என்பவன் காற்றினாலே தீப்பற்றி எரியும் மரம்போலப் பெரிதும் விளங்கினான். உருக்குமிணன் என்பவன் தனது தங்கை உருக்குமிணியைக் கண்ணபிரான் கவர்ந்த போதெழுந்த கோபத்தோடே இப்பொழுது எழுந்த கோபமுஞ்சேர்ந்து மிக்க கோபமுடையவனாய் விளங்கினான். வசு என்னும் அரசன் கோபத்தினாலே மேலே கிளம்பிச் சீலை தடக்கிக் கீழே விழுந்தான். இப்படியே கோபங்கொண்டவராய்ச் சிசுபாலன் பக்கத்தரசர் யாவரும் வேகத்தோடும் போருக் கெழுந்தார்கள். விட்டுமேரையும் மதித்திலர்; தருமபுத்திரரையும் மதித்திலர். கண்ணபிரானை மெல்லியதான ஒரு புல்லுப்போல எண்ணினர். அப்பொழுது சிசுபாலன் எழுந்து படம் விரித்தாடும் பாம்புபோலச் சிறிச், சடலம் நடுநடுங்கிக், கண்களினின்றும் பொறிகள் பறக்க நின்று, விடம் போன்ற சொற்களை விளம்புவான்:

“அரசர்களே,

“சோர புத்திரர்களாகிய பாண்டவரையும், வயது சென்ற கிழவனாகிய விட்டுமே பந்தாசியையும், கஞ்சனுடைய ஏவலாளனாகிய கண்ணபிரானையும் நீவிர் இன்னும்

கொல்லாதிருத்தல் என்னையோ? இந்தக் கண்ணபிரான் போர்முகத்திலே வந்து என் முகத்துக்கெதிரே ஒரு காலமும் நிழ்கமாட்டார். இவரைக் கொல்லுதல் அரியகாரியமன்று. இவரை அக்கிரபூசைக்குத் தக்கவர் என்று நெரிந்தெடுத்த விட்டுமருந் தருமபுத்திரரும் யுத்தமாகிய உரை சல்லிலே இவரையும் என்னையும் வைத்து உரைக்கையாசிய பரிசைக் செய்து பார்க்கக்கூடவர். பார்க்கும் போது தக்கவர் யாவர் என்பதும், தசவிவர் யாவர் என்பதும் யாவர்க்கும் புலப்படும். என்னுடைய பாணங்கள் குடித்துக் கழித்துவிட்ட இவருடைய இரத்தமாகிய எச்சிலைப் பறவைகளும் பூமியும் விரைவிலே பருகுக எனச் சொல்லித் தருமபுத்திரர் தடுப்பவங் கேளானாய்ச் சபையை விட்டு வெளியிற் போனான். அவை பக்கத் தரசரும் போயினர்.

பொறுமைபுங் கருணையும் பூண்டவர்களாகிய பாண்டவர்கள் கொடிய நிந்தைகள் கூறினனாயினும் சிறிய சிந்தையனான சிசுபாலனைக் கடியவும் நினைந்திலர்; காந்தவரும் நினைந்திலர். சிறிய தாய் பெற்ற புதல்வன் என்றும், விருந்தனாய்த்தம்மை அடைந்தவன் என்றும் நினைந்தனர் வெளியிற் போன சிசுபாலன் வேடமான குதிரைகள் பூண்ட தேரொன்றில் ஏறி, வேறொரு தெருவாற் போய்ப் பானயஞ் சேர்ந்து, சேனைகளை ஆபத்தஞ் செய்தான். போர்ப்பறையும் முழங்கிற்று. போர் வீரருங் கவசந்தரித்துப் போருக்குப் புறப்பட்டார். யானை முகவியனவும் புறப்பட்டன. அபசகுனங்களும் நிகழ்ந்தன: போருக்குப் போகும் புருடன் ஒருவனை மறிக்க வந்த மங்கை ஒருத்தியின் செங்கையிலிருந்து திடீரெனத் தவறி வெண்கலப் பாத்திரம் ஒன்று கீழே வீழ்ந்தது. பெண்கள் சிலருடைய கண்களிலிருந்து தாரையாக நீர் பெருகிற்று

பாத்திரம் கடியப்பட்ட மைந்தன் ஒருவன், எழுந்து பாருந் தாதையைநோக்கித், 'தாதையே, எங்கே போகின்றீர்' என்று வினாவினான்.

எழுச்சிக்கட்பிற்கூவர் தம்மார் வழக்கியும் எங்குற்றுச் சேறிரோ வென்றாரே முன்புக் கெதிர்முகமா நின்று முரையா ரிருசார்வங் கொள்வர் ஞரவர் வலம்.—(ஆசாரக்கோவை.)

இப்படியே பற்பல அபசகுனங்கள் அப்பொழுது நிகழ்ந்தன. போருக்கு ஆயத்தம் புரிந்த சிசுபாலனும் தூதுக்கு வல்லவனொருவனை அழைத்துக் காரியங்களைச் சொல்லிக் கண்ணபிரானிடம் அனுப்பினான். அவனும் அச்சபையில் வந்து கண்ணபிரானை முன்னிலையாக்கிப் புரிந்தலும் பழித்தலுமாகப் பொருளிரண்டமைந்த வாக்கியங்கள் கொண்டு வந்தகாரியஞ் சொன்னான். சொன்னதைக் கண்ணபிரானுங் கேட்டுக்கொண்டு பாங்கரிலே நின்ற சாத்தகியைப் பார்த்தார். பார்த்த குறிப்புணர்ந்த சாத்தகியுந் தூதுவனை நோக்கிச் சொல்லுவான்.

சாத்தகி வார்த்தை

“தூதுவனே,

“நீ கூறிய வாக்கியங்கள் சிலேடையாய் நின்று புறத்திலே புகழ்த்தலும் அகத்திலே பழித்தலுமாக இரு பொருள்கள் தருகின்றன. புகழ்த்தலை எடுத்தலும் பழித்தலை விடுத்தலும் பெரியோர் நெறியாகும். அரசர்க் கரசராகிய தருமபுத்திரர் கண்ணபிரானுக்குச் செய்த அக்கிரபூசையிலே நின் சிசுபாலன் கொள்ளும் பொருமையாலே நேரும் பயன் யாது? பரிமளமான பூவைச் சிரசிற் சூடுஞ் செயலிலே பொருமை கொள்ளும் புருடரு முளரோ?

பொறுமை கொள்ளும் புருடர் பெரியவரா? சிறியவரா? பெரியோர் பிறரடையும் பெருமையிலே சிறிதும் பொறுமையின்றி மனம் மகிழ்ந்திருப்பார். அகத்தொருகால் வெறுப்பிருந்தாலும் புறத்திற் காட்டார். சிறியோர் பிறரடையும் பெருமையிலே பொறுமை கொண்டு மனம் புழுங்குவார். அகத்துள்ள வெறுப்பையும் புறத்து விசிப்போருக்கு மெழுவார். பெரியோர் பொறுமையினாலே மூலலாங்கும், பொருட்கேடும், மனக்கவலையும் வரும் என்பதை என்னும் நினைப்பார். சிறியோர் மூலலாங்கு வருதலையும் நினைப்பார்; பொருட்கேடு வருதலையும் நினைப்பார்; மனக்கவலை வருதலையும் நினைப்பார். பெரியோர் பிறர்க்குபகாரங்களைப் பிரயாசத்தொடுஞ் செய்து பெறற்கும் பெருமையைச் சிறப்பொடும் பெறுவர். சிறியோர் பிறர்க்கு பகாரங்களை மறத்தொடுஞ் செய்து பகைக்கிடனாய சிறுமையை நகைப்பொடும் பெறுவர்.

“பெரியோர் பிறர் வசை கேட்டலிற் செவிடராயும், பிறர் வசை பேசுதலிலே மூகராயும், பிறர் குற்றங்களிலே குருடராயும், பிறர் பெருமை பேசுதலிலே வாபுளராயும் இருப்பார்.

பிறர்மறை யின்கட் செவிடாய்த் திறனறிந்
தேதிலா ரிற்கட் குருடனாய்த் தீய
புறங்கூற்றின் மூகையாய் நிற்பானேல் யாதும்
அறங்கூற வேண்டா வவற்கு.—(நாலடியார்)

“சிறியோர் பிறர் குற்றங்களிலே கண்ணுள்ளவராயும், தங்குற்றங்களிலே கண்ணில்லவராயும், பிறர் பெருமையிலே மூகர்களாயும் இருக்கின்றனர். பெரியோர் சிறியோராத் சொல்லப்படும் பழிமொழியைக் கேட்டு மறுமொழியாக ஒரு மொழியேனுஞ் சொல்லார்.

கூர்த்தநாய் கவ்விக்கொளக்கண்டுந் தம்வாயாந்
பேர்த்தநாய் கவ்வினூ ரீங்கிலலை—நீர்த்தனறிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காந் சொல்பவோ
மேன்மக்க டம்வாயான் மீட்டு.—(நாலடியார்)

“பெரியோரான கண்ணபிரான் சிறியோனான சிசுபாலன் சொன்ன பழிமொழிக் கொன்றேனும் மறுமொழிபுகார்திலர். குறுநரிகளின் சிறுகுரல் கேட்டுக் கொறுகொறுத்துச் சிங்கங் குரல்காட்டாது. சிசுபாலன் கூறிய சிறுமொழிகளாற் கண்ணபிரானுடைய கௌரவஞ் சிறிதுங் குறைவடையாது. மண்ணின் துகள் மறைத்தாலும் மணியின் பெருவிலை குறையாது.

“இன்னும் பெரியோர்கள் தமது வாய்களாலே தமது கீர்த்திகளை ஒரு காலமுஞ் சொல்லார். பெரியோர் தம்மைத் தாம் புகழ்தலிலே சாமர்த்தியமுடையவரல்லர். பெரியோருடைய கீர்த்திகளைப் பேசிக்கொண்டாட உரியோராய் உலகத்திலே எத்தனையோ பல ருளர். சிறியோர் தமது கீர்த்திகளைச் சிறிதும் நாணமின்றித் தமது வாய்களால் தாமே சொல்லுவர். சிறியோர் தம்மைத் தாம் புகழ்தலிலே சாமர்த்திய முடையவர். சிறியோருடைய கீர்த்திகளை எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டாட இரண்டாம் புருடாக உலகத்திலே ஒருவரு மில்லை. இரண்டாம் புருடர் கிடையாமையே அவர்கள் தமது கீர்த்தியைத் தாமே சொல்லற்குக் காரணம்.

சடமதைக் கழுவ வுன்னிச் சகதியிற் றேய்தல் போலும்
சுடரினை த்தாண்டவேண்டியுதியேதொலைத்தல் போலும்
மடமையாற்றனைத்தானேபுகழுவோன் வசைசொல்லாம்
புடவியே யெடுத்துரைக்கப் பூணுவனிந்தையம்மா.

(நீதிநூல்)

“பெரியோர்கள் கோபதாபத்தை வெளியிற் காட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டு பகைவரை வெல்லற் காலமும், இடமும் நோக்கி வாளா இருப்பார். சிறியோர் ஒன்றையும் நோக்காமல் முரசுப்பறை போல ஆரவாரஞ் செய்து கொறுகொறுத் தெழுவர். அவர்க்கு வாக்குச்சாரமன்றி வாசுசாரமில்லை. நின் சிசுபாலனுந் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கொண்டு போருக்கும் ஆரவாரஞ் செய்கின்றான்.

“தூ துவனே,

“நின் சிசுபாலன் இங்கே யாது கருதி வருகின்றான்? நட்புக்கருதி வருகின்றானா? பகைகருதி வருகின்றானா? நட்புக்கருதி வருகின்றானாயின், போருக்காயத்தம் புரிய மாட்டான். பகை கருதி வருகின்றானாயின், வரக்கடவன். வந்தானாயின், விளக்கிலே வந்து வீழ்ந்திறக்கும் விட்டிழ்ப்புச்சி போல விரைவிலே விநாசமாவன். சிசுபாலன் வழியாலே சேர்ந்து நூறுகுற்றம் பூரணமாதலைக் கண்ணிரான் கருதியிருந்தார். தூதனாகிய உன்வாயால் வந்த நிறைகளும், சிசுபாலன் வாயால் வந்த நிறைகளுஞ் சேருதலால் அந்த நூறும் நிறைவாயின” என்று சாத்தகி சொல்லத், தூ துவன் பின்னர்க் கண்ணிராணை நோக்கிச் சொல்லுவான்.

தூ துவன் வார்த்தை

“கண்ணிரானே,

“அறிவிலராகிய சிறியோர் நன்மைபயக்குஞ் செயல்களைப் பிறறறிவித்தாலன்றித் தாமாக அறிந்து கொள்ள மாட்டார். தமது துணியே பெரிதெனச் சாதிப்பார். அறிவுளராகிய பெரியோர் பின்வருந் தீங்குகளை முன் வரைந்தெண்ணித் தாமாகவே அறிந்து கொள்ளுவர்; அறிந்தாரைக் கேட்டும் அறிவர். நாம் இப்பொழுது சொல்

விய நட்புப்பகை என்னும் இரண்டனுள்ளே யாது தக்கது என்பதை நீரும் அறிந்து கொள்ளும். அறிந்து துணிந்ததை விரைந்து செய்யும். நும்போலிய அறிவிலிகள் குற்றங்களையும் குணங்களையுஞ் சற்றும் ஆராய்வதில்லை. வாரம் பற்றி மனஞ்சென்ற வழியிலே வீரங் கொண்டு தாமுஞ் செல்லுவர். வாரம்பற்றி வழிப்போன செயற்குத் தருமபுத்திரரே தக்க சான்றினராவர். தருமபுத்திரர் நமதரசன் சிசுபாலன் தக்கவனாயிருக்கவும் அக்கிரபூசையை அவனுக்குச் செய்யாமல் வாரம்பற்றி உமக்கே செய்தார். அறிவில்லாத தருமபுத்திரருடைய அங்கிகாரத்தாற் பெருமையும் வருமா? நமதரசன் சிசுபாலன், பனைக்கிழத்தி யாகெனத் தனக்குக் கொடுத்த உருக்குமிணி என்பவனைத் தடுத்து நீர் கவர்ந்த குற்றம் ஒன்று பொறுத்தான். நமதரசன் சிசுபாலன் உமக்குச் சொன்ன நிறைகள் நூறு நீர் பொறுத்தீர். கோடி நிறைகள் கூடினும் பாதாரங்கவர்ந்த பாவத்துக் கிணையாகுமா? மனைவிபைக்கவரவும் வாளாங்கிருந்த பொறுமையானனை நிறைகள் நூறு பொறுத்த நீர் இணையாகி ஒப்பதெப்படி? இப்படியிருக்கவும் பொறுமையாளர் என்று உம்மைப் புகழ்வார் கருத்து என்னை?

“வேகமான நீரின் பெருக்குப் போலச் சேனைகளோடுஞ் சினந்தெழுந்து போரின் பொருட்டு நமதரசன் சிசுபாலன் விரைவில் வருகின்றான். நீரின் பெருக்குக் கெதிரே நிற்கும் நெடுமரம்போல நிமிர்ந்து நின்று வேரோடுங் கெடாமல், வளைந்து சாய்ந்தெழும்பும் பிரம்பின் கொடி போல வணங்கி ஒதுங்கி வாழ்வுபெறக் கடவீர். குழந்தைகளைக் காப்பவன் என்று பொருள் கொள்ளும் சிசுபாலன் என்னும் நாமதேயம் பற்றி நமதரசன் குழந்தை

களை மாத்திரம் காப்பவன் என்று கொள்ள வேண்டாம். நம்மரசன் சரண்புகும் பகைவரையுங் காக்கின்றான்; பிறரையுங் காக்கின்றான். பொறுமையும் இரக்கமும் பூரணமாயுள்ளவன். பகைவர் குரோதங்களைப் பாரான்றீரும் அவனைச் சரணடைந்து நிலைபெற்று வாழக்கூடியார்.

“கஞ்சன், நரகன், முான் முதலிய வஞ்சகரைக் கொன்ற மகா வீரனாகிய என்னை இந்தச் சிசுபாலன் எப்படிக்கொல்லுவான் என்றொருகாலும் எண்ணாதொழியும். சோதிவிட்டிருளைத் தொலைக்குஞ் சூரியனைக் கேது என்னுங் கிரகம் விழுங்குகின்றது. அவனுக்கு நீரோரு சரக்கல்லீர். உமது யாதவரும் ஒரு சரக்கல்லீர். போரிலே வந்த அரசர் நேரிலே நின்றாலும் பயத்திலே அவன் முகத்தைப் பார்ப்பதில்லை. அவனும் அவர் முதுகையன்றி முகத்தைக் காண்பதில்லை. செருக்களம்புகுந்து புழுதி சேர்தலால் அழுக்கடைந்த அவனுடைய பாதங்கள் நண்ணாவரசர் நாயகிகளுடைய கண்ணீர் மாரியாற் கழுவப்பட்டு, அந்த அரசர்கள் சிசுகளில் அப்பிய சந்தனம் பூசப்படுகின்றன. அவனுடைய வில்லுவனையும் போதே வணங்காத அரசர் குலமும் வளைகின்றது. சந்திரன்போலத் தணமையுடையவன் என்று நண்பர்களும், சூரியன் போல வெம்மையுடையவன் என்று பகைவர்களும் அவனை எண்ணுவார்.

“நமதரசன் சிசுபாலன், தனதடிகளிலே முடிகளை வைத்து வணங்குதற் கிணங்காத அரசர் முடிகளிலே, அடிகளை வைக்கின்றான். யானை முதலிய சேனைகள் யாதும்பிறிப் புயங்கள் இரண்டுமே பெரும்படையாக் கொண்டு மருப்பு நான்குடைய மத்தயானை நின்று போராடுஞ் செருக்களத்துக்கும் பலமுறை சென்று வந்தவன்.

அந்த யானையை ஊரும் இந்திரனுக்கும் மேலாகி இந்திரனை வென்றவன் எனப்பொருள் படுகின்ற ‘அதீந்திரன்’ என்னும் பெயர்கொண்டான்! நீரோ இந்திரனுக்குக் கீழாகி இந்திரன் தம்பி எனப்பொருள் படுகின்றன ‘உபேந்திரன்’ என்னும் பெயர் கொண்டார். அவனுடைய ஆணை தடைபடுதலின்றி எவ்விடத்திலுஞ் செவ்வே செல்லுகின்றது. அவனுடைய குணங்கள் என்னுந் திரைகளும் கடலின் திரைகளும் ஒங்கி வருதலால் ஒக்குமாயினும் குணங்களென்னுந் திரைகள் கரைசார்வதும் இல்லை; அழிவதமில்லை. கடலின் திரைகளோ கரைசாரந்து சார்ந்து கழிகின்றன. பன்றி வடிவங்கொண்டு நின்று பூமியை ஒரு கணப்பொழுது நீர் தாங்கினீர். அவனோ அதனை நெடுங்காலந் தொடங்கி நீதி வழியில் அடங்கி நின்று தாங்கி வருகின்றான். மிக்கு விளங்குஞ் சூரியகாந்தியோ சக்கர வாளசைலம் வரைக்குஞ் செல்லும். அவனுடைய இராஜ காந்தியோ எம்மடையிலுஞ் செல்லும்! எவரிடத்திலுஞ் செல்லும்! இத்துணை மகத்துவம் பொருந்திய எமதரசன் யுத்தத்திலே உம்மையும் உமது பக்சத்தாரையும் நிச்சயமாகச் சொல்லுவான். உங்களை இழந்த பெண்கள் தங்கள் குழந்தைகளைக் காப்பவர் இல்லை என்று சவலை கொள்வர். அப்பொழுது நமதரசன் அக்குழந்தைகளைப் பரிபாலித்துச் சிசுபாலன் என்னும் பெயரின் பொருளையும் பரிபாலனஞ் செய்வன்” என்று தூதுவன் சொல்லிச் சென்றான்.

கோபம் மூளுகை

தூதுவன் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் காதுசரளிலே மடுத்த கதன், பலராமன், நிதன், யுதாசித்து முதலிய கண்ணபிரான் பக்க வீரர் யாவரும், சண்ட வாயுவாலே

விசப்பட்டு மண்டலம் அழியவருங் கடல் போலப், பொங்கி நிமிர்ந்து பொள்ளெனக் கிளர்ந்து, தொடையிலே அடித்து வாயையுங் கடித்துக் கோபங் கொண்டனர். கதன் என்னுங் காவலன் கோகுலை உயர்த்திக் கொம்மென எழுகையிலே, வாகு வலயங்கள் தெறிக்க, வழுவிக் கதுமென வீழ்ந்த பதுமராகம் என்னும் திவ்வியமணியின் செய்ய காந்தி, கோபவெந்தியின் கொழுந்து போல, எழுந்தது. பலராமர் தமது வெண்ணிற மேளியக் கோபத்தினாலே செந்நிறமாக்கி, அட்டகாசத்தினாலே முட்ட வெளிப்பட்ட பற்களின் பிரகாசத்தினுற் பின்னும் தமது வெண்ணிறமாக்கினர். தடைபடற்கரிய கடியகோபங் கொண்ட நிததன் என்பவன் தக்கன் யாகந் தகர்க்க எழுந்த உக்கிர வீரபத்திர உருத்திரன் போல மிகுத்துவிளங்கினன். இப்படி யாவருங் கோபாவேச ராய்ப் போர்த்தொழில் புரிய ஆர்த்தெழுந்தனர். யானை முதலிய சேனைகளும் எழுந்தன. போர்ப்பறையும் பொம்மென முழங்கிற்று.

போர் புரிகை

கண்ணபிரான் பக்கச்சேனைகளும் சிசுபாலன் பக்கச் சேனைகளும் கடல்போல வந்து தம்முள்ளே கலந்து மிடலொடும் வெம்போர் விளைத்தன. பின்னர் இருபக்க அரசர்களுந் தம்முள்ளே கலந்து பெருங் போர் விளைத்தனர். வேணுதாரி என்பவன் வெங்களம் புகுந்து பலரொடும் போராடிப் பலராமராலே அபசயமடைந்தான். உத்தமமான பெலமுடையவன் எனப் பொருள்படும் உத்தமோசன் என்பவன் பிரத்தியும்மினன் என்பவனாலே பெலமெலாம் இழந்து தனது பெயர்ப்பொருளையும் இழந்தான். பிரத்தியும்மினனும் “மகாபெலமுடையவன்” என்னும் தன் பெயர்ப்பொருளை நிலைப்படுத்தினான். சாலுவன்

என்பவனுடைய சேனைகள் சீறி என்பவனுடைய சேனைகளால் அழிந்தன. இப்படியே இரண்டு பக்கத்தாரும் முரண்டு போராடினர்.

அதன்பின்னர்ச் சிசுபாலன் கண்ணபிரானை வருகென முன்னர்வந்து அறைகூவினான். கண்ணபிரானுந் தேரிலே சென்று போரிலே நெருங்கினார். சிசுபாலன் வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்தது விடாமழைபோலச்சொரிந்தான். கண்ணபிரானும் தமது வில்லினை வளைத்து எண்ணிலவாகிய பாணங்களைச் சிசுபாலன்மேற் செல்ல ஏவினர். அவைகளெல்லாம் அணுகி வந்து மார்பிற்பட்ட மாத்திரத்திலே, சிசுபாலன் கலங்கி ஒரு மூர்த்தகாலம் ஒரு வார்த்தையுந்நிறிப் பெரு மூர்ச்சையாகி ஒருவாறு தெளிந்து, பேர்த்தும் பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அவைகளை அக்கணமே கண்ணபிரான், வாதி கூறும் வழியளவை வாக்கியங்களைப் பேதமில்லாத பிற வாக்கியங் கொண்டு நீதியுற நின்று நிராகரித்து வாதிக்கும் பிரதிவாதி போல, வேறு பாணங்களாற் கூறுபடுத்தி வேறு நூறுபாணம் விரைந்து விட்டார். அவைகளையுஞ் சிசுபாலன் அறுத்துத் தொலைத்து மேலும் பாணங்களை விட்டான். காய்சனல் போலக் கண்ணபிரான் சீறி வாயவ்வியம் ஆக்கினேயம் முதலிய தீய பாணங்களைச் சிசுபாலன் மீது செலுத்தினார். அவைகளையுஞ் சிசுபாலன் அறுத்து நீக்கி மாயமாய் விண்ணிற்போய் மறைந்து நின்று நாநாவித பாணங்களையும் சோனாமாரி போலச் சொரிந்தான். அவைகளையுங் கண்ணபிரான் அறுத்து நீக்கி விண்ணிலே தாமும் போய் வெளிப்படாமல் நின்று பல வகையாகிய பாணங்களையும் விட்டார். அவைகளை யுஞ் சிசுபாலன் அறுத்து நீக்கினான்.

இப்படியே சண்ணபிரானுஞ் சிசுபாலனும் விண்ணிலே நின்றுமும், மண்ணிலே நின்றுமும் எண்ணிலவாகிய படைகளை எடுத்துப் பன்முறை செலுத்திப் பயங்கரமான பெரும் போரை வெகு நேரஞ் செய்தனர். அதன்பின் சண்ணபிரான் இவனை இனிக் கொல்லுதல் கட்டுறும் என்று கருதித் தமது திருக்காத்திலிருந்த சக்கராயுதத்தைச் செலுத்தினார். சக்கராயுதம் மிக்க பிரகாசத்தொடுஞ் சென்று சிசுபாலனுடைய சிரசைத் துணித்துக் கொண்டுபோய் அண்டகோளகையுற விசிவிட்டுக் சண்ணபிரானுடைய திருக்கரத்திலே வந்து சேர்ந்தது. தலைபோன சிசுபாலனுடைய உடலிலே நின்றும ஒரு சோதி தோன்றிச் செங்கதிரையும் பிளந்து போய்த் திரும்பிவந்து எங்கணும் ஒளி பரப்பி மண்ணாளந்த கடவுளுடைய மலரடியை மருவிற்று. அதுகண்டு சவையிலிருந்த வேதியர் அரசர் ஆதியர் யாவரும் அதிசயித்தார். தேவர்கள் பூமழை சொரிந்தார்.

அருஞ்சொற் பொருள்.

அக்கிரபூசை-முதன்மதிப்பு. அக்கிரம்-முதல். பூசை-மதிப்பு. அசதியாடல்-நகைத்துப்பேசல். அசீரி-ஆகாம வரணி. அ-இன்மை. சீரி-சீரமுடை யது. அசாதசத்துரு-தருமபுத்திரர். சத்துரு வில்லாதவர் என்னும் பொருட்டு. அசாத-உண்டாகாத. சத்துரு-படைவன். அசுவமேதம்-அசுவமேத யாகம். அட்டகாசம்-பெருஞ் சிரிப்பு. அடர்ச்சி-நெருக்கம். அத்தியயனம்--ஒதுதல். அத்திரன்-இந்திரனை வென்றவன் அதி-மேல். இந்திரன். அந்தணர்-வேதியர். [கை. அப்பியாசம்--பலமுறை பழகு அபகாரம்--தீங்கு. அபசருநம்-துன்னிமித்தம். அபகேடு. சகுனம்--நிமித்தம். அபத்தம்--தீங்கு, தவறு. அபிமானம்--அறிவு, தன தாக எண்ணல். அரசிறை--அரசர் கொடுக்குந் திறை. அருக்கியம்--நீர் கொண்டு செய்யும் ஒரு வழி பாடு. அவதானம்--நினைவாயிருத்தல். அவதாரம்--பிறப்பு. அவமதித்தல் இகழ்த்தல். அவயவம்--உறுப்பு. அவி--அவிசு, தேவர்க்கு வேள்வியிற்கொடுக்கும் உணவு.

அவித்தை முதலியன--அவித்தை, அகங்காரம், அவரா, ஆசை, கோபம் என்பன. அறிவுவலி--ஆலோசனை யாலானவலி. இதனை வடநூலார் மந்திர சத்தி என்பர். [தல். அறை கூவல்--போருக்கழைத்துவங்கிம்--ஒருவகை நாட்டியம். அது புருவம் முதலிய அங்கத்தை அசைத்துச் செய்வது. அங்க சம்பந்த முடையால் ஆங்கிம் எனத் தத்தித் மாயிற்று. ஆண்மை வலி--முயற்சி வலி. ஆண்மை--முயற்சி. வலி--இதனை வடநூலார் உற்சாக சத்தி என்பர். ஆவசியகம்--அவசியத் தொகூடியது. இரணிய கசிபு--ஓரசாரன். இரணியம்-பொன். கசிபு-உடை. இராச்சியம்--இராசாவின் ஆளுகைக்குரிய இடம். இராசியம்--மறைவு. சஹஸ்யம் என்னும் வடமொழி ஹகர மெய் கெட்டு இராசியம் எனத் தற்பவமாயிற்று. இராய சூயம்--இராசாக்களாற் செய்யப்படும் ஒரு யாகம். இராயட சூயம்--பிறந்தது. இருக்கை--ஆசனம்.

இலோத்திரம்—ஒருமரம்; வெள்ளிலோத்திரம் என்றும் செவ்விலோத்திரம் என்றும் இரண்டு வகைத்து. இசீனை இக்காலத்துத் திருமஞ்சுண்டப் பட்டை என்றும் திரவியப் பட்டை என்றும் கூறுவர். உக்கிரம்—கடுமை, கோபம், உத்தமன்—மிக்க மகத்துவமுடையவன். உத்தமௌசன்—துருபதன் மகன்; பாரதப் போரிலே பதினெட்டாம் நாளிலே கொல்லப்பட்டவன். உத்தம—மேலான. ஓசன்—வலியுடையவன். உத்தவர்—வசுதேவனுடைய தம்பியாகிய தேவபாகன் என்பவனுடைய புத்திரர். இவர் வியாழ பகவானுக்குச் சீடர். உபேந்திரன்—விஷ்ணு. இவர் வாமநாவதாரத்திலே காசிபுருக்கும் அதிதிக்கும் புத்திரராய் இந்திரனுக்குப் பிள்ளே பிறந்தமையால் உபேந்திரன் எனப்பட்டார். உபுகிட்ட; இந்திரன். உருக்குமிணி—கண்ண பிரான் மனைவிகளி லொருத்தி. இவள் குண்டினபுர அரசனாகிய வீமன் மகன். உளற்றம்—முயற்சி. எழிலிப்பாலே—ஒரு மரம். இது யானை மதத்தின் மணம் போன்ற மண முடையது. இதனை வடநூலார் சப்தபர்ணம் என்பர். சப்த—ஏழு; பர்ணம்—இலை.

ஏற்றியிவு—உயர் விழிவு. ஐந்தரு—ஐந்துமரம்; அவை, சந்தானம், அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம் என்பன. ஒளியிருத்தல்—மறைந்திருத்தல். ஒளி-மறைவிடம். ஒற்றர்—அரசர்க்குரிய ஐம்பெருங்குழுக்களுள் ஒருவர். அவர் மறைந்து சென்று இராசியங்களை ஆராய்வார். ஒற்று—ஆராய்தல். அர்—ஒரு விசுதி. உடம்பாட்டினைக் காட்டும் ஒரு வடமொழி இடைச்சொல். கஞ்சன்—உக்கிரசேனனுடைய மகன். கண்ண பிரானுக்கு மாதவன். தடன்—முறை. கடிதல்—சண்டித்தல். கடுப்பு—உறைப்பு. கண்ணபிரான்—கிருஷ்ணர். கண்ணன் என்பது கிருஷ்ணன் என்பதன் சிற்பவம். கண்ணன்-கிருஷ்ணன். பிரான்-தலைவன். [தம்பி. கதன்—கண்ண பிரானுடைய சம்பளமா—மேலயாட்டுக்கடா. கருத்து—கருதியது. களிற்றியானை—ஆண் யானை. காண்டவம்—ஒருகாடு. இந்திரப் பிரத்த நகரிக்கு அருகிலுள்ளது. இந்திரனுக்குரியது. காத்தல்—கொல்லுதல். கார்த்தவீரியன்—யதுகலத்திலே வந்த கிருதவீரியன் என்பவனுடைய மகன். தத்தாத்திரேய முனிவருடைய அரு

ளினாலே ஆயிரங்கையடைதல் முதலிய வரங்களைப் பெற்றவன். இராவணனைக் கயற்றினாற் பிணித்துத் தன்னகர்க்குக்கொண்டுவந்தவன். கார்ப்பருவம்—அழுவகைப்பருவங்களுள் ஒன்று. அஃது ஆவணி புரட்டாசி மாதங்கள் இரண்டு. காரகில்—கரிய அகில். காரியம்—செயல். காலயவன்—ஓரசரன் கிருஷ்ணன்-வசுதேவன் மகன்; விஷ்ணுவின் அவதாரபுருடன். கிலேசம்—துன்பம். குருக்கத்தி—மாதவிக்கொடி. குரோதம்—வெகுளி. கோபம்—கெம்பீரம்—ஆழம். கெம்பீர வேதி—ஒரு வகையானை. அது தோலைக்கிழித்து இரத்தம் பெருகும் படி செய்தாலும் உணராத மதச் செருக்குடையது. கொறுகொறுத்தல்—கோபித்தல். காஞ்—புயம். கோட்டு மண்கொளல்—யானை முதலியன கொம்பினாற் குத்தி மண்ணெடுத்தல். கோபுரம்—நகர வாயில். கௌரவம்—மேன்மை. இது குரு என்பதன் அடியாகவந்த தத்திதம். குரு—பாரம். சகடாசரன்—கஞ்சனல் எவப்பட்டிக் கண்ண பிரானைக் கொல்லும்படி சகட வடிவமாய் வந்த ஓரசரன். சகடம்—யண்டி. சங்கநாதம்—சங்கினாலி.

சடலம்—உடம்பு. சண்டாளர்—துரோகிகள். சத்தமர்—பெரியோருள்ளே மிக்கவர். சத்து—பெரியோன். தமம்—உயர்ச்சியைக் காட்டும் ஒரு விசுதி. சத்திய பாமை—கண்ணபிரான் மனைவிகளி லொருத்தி. இவள் நக்கினசித்து என்பவன் புத்திரி. சதாசாரம்—நல்லொழுக்கம். சத்த—ஆசாரம். சத்து—நன்மை. ஆசாரம்—ஒழுக்கம். சந்தி—நட்பாடுகை. சாத்தகி—விரஷ்ணி மரபிலே வந்த சத்தியகன் என்பவன் புத்திரன். இது சத்தியகன் என்பதடியாகவந்த தத்திதம். சாத்துவிகம்—ஒருவகை நாட்டியம். அது மணம் முதலியவை கொண்டு செய்யப்படுவது. சத்துவம்—மணம். சாலுவன்—யாதவர்க்கு மாறா யுள்ள ஓர் அரசன். சிசுபாலனுக்குத் தம்பி என்பர். சிங்காரித்தல்—அலங்கரித்தல். சிறிய சிந்தையர்—மூடர். சிப்பிரம்—கண்ணபிரானுடைய தேர். இஃது எத்திசையிலுஞ் செல்லும் இயல்புடையது. சீரியர்—பெரியோர். சுவாத்தியம்—ஆரோக்கியம். இது சுவத்தம் என்பது அடியாகவந்த தத்திதம். சுவத்தம்—நன்னிலை.

குத்திரம்—சுருக்கமான எழுத்துக்களாற் செய்யப் பட்டுப் பெருக்கமான பொருள்களை அறிவிக்கும் நூற்பா.
சேடன்—அனந்தன் என்னும் பாம்பு.
சைத்தயன்—சுகபாலன், இது சேதி என்பது அடியாக வந்த தத்திதம்.
தகழிணை—யாக முடிவிலே புரோகிதர்க்குக் கொடுக்கும் திரவியம்.
தகவு—தகுதி.
தத்தாத் திரேயன்—அத்திரி முனிவருடைய புத்திரன் இவன் மும்மூர்த்திகளாலும் அத்திரி முனிவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டவன். தத்த-கொடுக்கப்பட்ட. ஆத்திரேயன்—அத்திரிமுனிவர் புத்திரன்.
தமகோஷன்—சத்திரகுலத்துள்ள ஓர் அரசன்.
தலைக்கீடு—ஒன்றன் செயலைக் கபடமாய் ஒன்றிலேற்றிச் சொல்லுதல். வியாஜம்.
தாரதம்மியம்—உயர் விழிவு. இது தாரதம் என்பது அடியாக வந்த தத்திதம். தாம்—உயர்வு. தம்ம—தாழ்வு.
தாழி—மிடா.
துயிலெடை நிலை—அரசருடைய துயில எழுப்பும் பொருட்டுச் சூதாற் பாடப்படும் பாட்டு. சூதர்—மங்கலப்பாடகருள் ஒரு வகையார்; அவர் நின் நேத்துவார். துயில்-நித்திரை. எடை-எழுப்புதல். நிலை-நிற்பது.

துரோகம்—கேடு.
தேவகி—தேவகன் மகள். இவள் உக்கிரசேனனால் வளர்க்கப்பட்டவள்.
தோலடிப்பறவை—அன்னம்.
நாகாசுரன்—வராகாவதாரத்திலே விட்டுணுவுக்கும் பூமி தேவிக்கும் பிறந்த புத்திரன். கண்ணபிரானுற் கொல்லப்பட்டவன்.
நாட்டியம்—சூத்து.
நாராயணன்—விட்டுணு.
நாராதர்—தேவ முனிவருள்ளே ஒருவர். இவர் பிரமாவின் மனத்திலே தோன்றினவர்.
நால்வகை யுபாயம்—நாற்குவகையான உபாயம். அவை இன்சொல், வேறுபடுத்தல் கொடுத்தல், ஒறுத்தல், என்பன.
நிட்டோம்—கொடுமை.
நெடுநீர்—விரைந்து செய்வதை நீட்டித்துச் செய்யுந் தன்மை. இதனை வடநூலார் தீர்க்கக் குத்திரதை என்பர். தீர்க்கம்-நெடுமை. குத்திரம்—சயிறு. தா—தன்மை.
நொதுமல்—அயல்.
பகவான்—கடவுள், குரு. பகம்—ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, அறிவு, பற்றின்மை என்பன. வான்—ஒருவிஞ்சு.
பட்டவர்த்தனர்—பட்டம் நிலை பெற்ற அரசர்.
படமாடம்—கடபாடம்.
படவீடு—படமாடம்.

பரதகண்டம்—அக்கிரீத்திரானுற் பரதனுக்குக்கொடுக்கப்பட்ட பூமியின் பிரிவு. அஃது இமயத்துக்குந் தென்கடலுக்கும் இடையிலுள்ளபூமி. பரதன்—அக்கிரீத்திரான் மகன். கண்டம்—பிரிவு.
பரதாம்—பிறன் மனைவி.
பரமத்துமா—பரமன். பரம—மேலான. சூதகமா.
பராக்கு—வேறென்றிற் கண்ணயிருக்கை. பரா—எதிர். அக்கு—கண்.
பரிதாபம்—கவலை.
பரிபாலித்தல்—காத்தல்.
பரிகரித்தல்—அழித்தல்.
பரிகை—முற்ற ஆராய்ந்து பார்த்தல். பரி—குழி. நகை—பார்த்தல்.
பாடிவீடு—பகைமேற்சென்றோர் உறைவிடம்.
பாண்டவர்—தருமன் முதலிய ஐவர். இது பாண்டுபுத்திரர் எனப் பொருள் படுந் தத்திதம்.
பார்த்திபன்—அரசன். இது பிரிதிவி என்பது அடியாகப் பிறந்த தத்திதம்.
பாவனை—எண்ணம்.
பாளயம்—பகைமேற்சென்றோர் உறையுமிடம்.
பிரத்தியயமினன்—கண்ணபிரானுடைய மகன்.
பிரதிவாதி—வாதி கூறிய பக்கத்தை மறுத்துரைப்பாடுவோன். [என்பர்.
பிரியங்கு—ஒருகொடி. ஞாழல் புரோகிதன்—குரு.

புனைதாரை—அலங்கரித்து உபசாரமாகக் கூறும் உரை.
பெருக்கம்—வளர்ச்சி.
பெருமைவலி—பெருமையாலய வலிமை. இதனை வடநூலார் பிரபுசத்தி என்பர்.
பேரவமானம்—மிக்க இகழ்ச்சி. பொல்லாங்கு—தீங்கு.
போது—மலரும் பருவப் பூமங்கல பாடகர்—மங்கலமான துதிகவி பாடுவோர். மங்கலம்—நன்மை. பாடகர்—பாடுவோர். மடமகன்—மூடன்.
மதுகைடபர்—கிஷ்ணுவினுடைய செவ் துவாரத்திலிருந்து பிறந்த இரண்டகரர். மருப்பு—கொம்பு.
மாயம்—கபடம்.
மாவலி—ஓரசுரன். இவன் விரோசனுக்குப் புத்திரன்; பிரகிலாதனுக்குப் பௌத்தி மிகை—அளவின் மிக்கது [ரன், மிடல்—வலி.
மித்திரர்—நண்பர்.
மிருகராசன்—சிங்கம்.
முக்கியம்—தலைமை.
முட்ட—முழுவதும்.
முதுவேனில்—அறுவகைப் பருவங்களுள் ஒன்று. அஃது ஆனி ஆடி என்னும் மாசம் இரண்டு.
முரன்—நாகாசுரன் மத்திரிகளில் ஒருவன்.
முற்றுக்கை—வளைத்தல்.
முற்றாட்டு—முழுவதும் அநுபவிக்க விடப்பட்ட நிலம்.
முற்று—முழுவதும். ஊட்டு—உண்பிப்பது.

மூகை—ஊமை.
 மூதாளர்—வயோதிகர்.
 மூதுணர்நல்—டழமையறிதல்.
 மூர்ச்சை—மயக்கம்.
 மூவகைப்பேறு—மூன்று சித்திகள். சிவை மந்திர சித்தி, பிரபு சித்தி, உற்சாக சித்தி என்பன.
 யது—யயாதி என்பவனுக்குத் தேவயானையிடம் பிறந்தபுத்திரன்.
 யாகம்—வேள்வி.
 யாதவர்—யது என்பவனுடைய மரபிலுள்ளவர்.
 யுகம்—ஆராய்தல்.
 யோகம்—தியானம்.
 வகையற வெண்ணல்—வகை முழுவதையும் எண்ணல்.
 வகை-பிரிவு. அற--முற்றுக.
 வங்கு—குகை.
 வசதி—வீடு.
 வடு—பிஞ்சு.
 வசுதேவன்—சாரூகதேச ராச னாகிய சூரசேனன் புதல்வன். வசு-திரவியம். தேவன்-வினையாடுவோன்.
 வபபுரு—யாதவரு ளொருவன்.
 வலாற் காரம்—வன் செயல்.
 வலாத்—வலிமையால். காரம்—செயல். [டம்.
 வாக்கியம்—சொற்களின் கூட்டு

வாகுவலயம்—தேளாணி.
 வாசாலகர்—பேச்சில் வல்லவர்.
 வாயல்வியம்—வாயு பாணம். இது வாயு என்ப தடியாக வந்த தத்திதம்.
 வாரம்—அன்பு.
 வாருடபருவம்—விடபருவன் என்னும் சனுடையநகரம். இது விட்டருவன் என்பத அடியாக வ தத்திதம்.
 விசயம்—வெற்றி.
 விடை—விடுத்தல்.
 வித்தாரம்—விரிவு.
 விண்மீன்—நட்சத்திரம்.
 விருகூம்—மரம்.
 விருத்தியுரை—விரிவுரை.
 விற்பன்னம்—வன்மை.
 வீக்குதல்—ஊளர்த்தல்.
 வீட்டுமர்—சந்தநூலின் குமாரர்.
 வீரியம்—வீரத்தன்மை.
 வெங்கனம்—போர்க்களம்.
 வெட்டுடனவு—கடுமை.
 வெண்டேட்டு—விரும்பிய உணவு. வேண்டு—வேண்டிய. ஊட்டு—உணவு.
 வேதியர்—பிராமணர்.
 வேணுதாரி—நரகாசுரன் புதல்வன்.
 வைரம்—நெடுங் கோபம்.

M. Ratnabalarunyer

